

Dziennik Urzędowy C 247

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

20 października 2007

<u>Powiadomienie nr</u>	<u>Spis treści</u>	<u>Strona</u>
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
	ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 247/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 235 z 6.10.2007.	1
	V <i>Ogłoszenia</i>	
	POSTĘPOWANIA SĄDOWE	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 247/02	Sprawa C-285/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 14 czerwca 2007 r. — Ernst & Young Deutsche Allgemeine Treuhand AG przeciwko Finanzamt Stuttgart Körperschaften	2
2007/C 247/03	Sprawa C-309/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 5 lipca 2007 r. — Firma Baumann GmbH przeciwko Land Hessen	2
2007/C 247/04	Sprawa C-318/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2007 r. — Hein Persche przeciwko Finanzamt Lüdenscheid	3
2007/C 247/05	Sprawa C-326/07: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	3

2007/C 247/06	Sprawa C-331/07: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	4
2007/C 247/07	Sprawa C-336/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 19 lipca 2007 r. — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk	5
2007/C 247/08	Sprawa C-343/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) w dniu 25 lipca 2007 r. — Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l. przeciwko Bayerischer Brauerbund e.V.	5
2007/C 247/09	Sprawa C-351/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 30 lipca 2007 r. — CEPAV DUE — Consorzio ENI per l'Alta Velocità, Consorzio COCIV, Consorzio IRICAV DUE przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dei Trasporti e della Navigazione i inni	7
2007/C 247/10	Sprawa C-352/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — A. Menarini Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, F.I.R.M.A. Srl, Laboratori Guidotti SpA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.	7
2007/C 247/11	Sprawa C-353/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — Sanofi Aventis SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)	8
2007/C 247/12	Sprawa C-354/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — IFB Stroder Srl przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)	9
2007/C 247/13	Sprawa C-355/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — Schering Plough SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.	10
2007/C 247/14	Sprawa C-356/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — Bayer SpA Srl przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) oraz Ministero della Salute	11
2007/C 247/15	Sprawa C-357/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Queen's Bench Division (Administrative Court) w dniu 31 lipca 2007 r. — The Queen, na wniosek TNT Post UK Limited przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs	12
2007/C 247/16	Sprawa C-364/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Kerkyras (Grecja) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Vassilaki Spyridon i in. przeciwko Dimos Kekyras	12
2007/C 247/17	Sprawa C-365/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Simesa SpA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.	13
2007/C 247/18	Sprawa C-366/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Abbott SpA przeciwko Ministero della Salute oraz Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)	14
2007/C 247/19	Sprawa C-367/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Baxter SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.	15

2007/C 247/20	Sprawa C-371/07: Wniosek o wydanie orzeczenie w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Danfoss A/S i AstraZeneca A/S przeciwko Skatteministeriet	16
2007/C 247/21	Sprawa C-373/07 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie T-216/05, Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 sierpnia 2007 r. przez Mebrom NV	17
2007/C 247/22	Sprawa C-374/07 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie T-198/05, Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 sierpnia 2007 r. przez Mebrom NV	17
2007/C 247/23	Sprawa C-393/07: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2007 r. — Republika Włoska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	18
2007/C 247/24	Sprawa C-395/07: Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	19
2007/C 247/25	Sprawa C-399/07: Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	19
2007/C 247/26	Sprawa C-412/07: Skarga wniesiona w dniu 7 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	20
2007/C 247/27	Sprawa C-417/07: Skarga wniesiona w dniu 11 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	20
2007/C 247/28	Sprawa C-190/06: Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 11 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — Belgacom Mobile SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications	20
2007/C 247/29	Sprawa C-330/06: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	21
2007/C 247/30	Sprawa C-51/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	21

Sąd Pierwszej Instancji

2007/C 247/31	Sprawa T-196/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — MTU Friedrichshafen przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc na restrukturyzację — Decyzja nakazująca odzyskanie pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem — Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 — Odpowiedzialność solidarna)	22
2007/C 247/32	Sprawa T-68/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Olympiaki Aeroporia Ypiresies przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc na restrukturyzację przyznana przez Republikę Grecką na rzecz przewoźnika lotniczego Olympic Airways — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Nadużycie pomocy — Nowa pomoc — Ciężar dowodu — Prawo do przedstawienia stanowiska — Kryterium prywatnego wierzyciela — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Oczywisty błąd w ocenie — Uzasadnienie — Artykuł 87 ust. 1 oraz ust. 3 lit. c) WE)	22

2007/C 247/33	Sprawa T-259/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Nikolaou przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Dochodzenie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczące członka Trybunału Obrachunkowego — Ujawnienie informacji — Ochrona danych osobowych — Dostęp do akt dochodzenia i raportu OLAF — Wystarczająco istotne naruszenie przepisów przyznających jednostkom prawa — Związek przyczynowy — Szkoda)	23
2007/C 247/34	Sprawa T-291/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano przeciwko OHIM — Biraghi (GRANA BIRAGHI) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Wspólnotowy słowny znak towarowy GRANA BIRAGHI — Ochrona nazwy pochodzenia „grana padano” — Brak charakteru rodzajowego — Artykuł 142 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Rozporządzenie (EWG) nr 2081/92)	23
2007/C 247/35	Sprawa T-348/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Koninklijke Friesland Foods przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy o charakterze podatkowym wprowadzony w życie przez Niderlandy — Międzynarodowa działalność finansowa grup przedsiębiorstw — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem — Przepis przejściowy — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Zasada równego traktowania — Dopuszczalność — Legitymacja procesowa)	24
2007/C 247/36	Sprawa T-25/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — González y Díez przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc przeznaczona na pokrycie nadzwyczajnych kosztów restrukturyzacji — Cofnięcie wcześniejszej decyzji — Wygaśnięcie traktatu EWWiS — Kompetencja Komisji — Ciągłość wspólnotowego porządku prawnego — Brak naruszenia istotnych wymogów proceduralnych — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Oczywisty błąd w ocenie)	24
2007/C 247/37	Sprawa T-36/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — API przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Pisma procesowe złożone przez Komisję w ramach postępowań przed Trybunałem i Sądem — Decyzja w sprawie odmowy udzielenia dostępu)	25
2007/C 247/38	Sprawa T-230/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2006 r. — Finlandia przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — System kontroli pomocy obszarowej w niektórych regionach — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego)	25
2007/C 247/39	Sprawy połączone T-239/04 i T-323/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Włochy i Brandt Italia przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ustawodawstwo ustanawiające pilne środki w zakresie zatrudnienia na rzecz przedsiębiorstw przeżywających trudności — Decyzja uznająca program pomocowy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy)	26
2007/C 247/40	Sprawa T-249/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Combescot przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Molestowanie — Obowiązek wsparcia — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej w postępowaniu w sprawie awansu za okres 2001/2002 — Skarga o stwierdzenia nieważności — Brak interesu prawnego — Skarga o odszkodowanie)	26
2007/C 247/41	Sprawa T-250/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Combescot przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Obsadzenie stanowiska kierownika przedstawicielstwa w Kolumbii — Odrzucenie kandydatury — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak interesu prawnego — Skarga o odszkodowanie)	27

2007/C 247/42	Sprawa T-358/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Neumann przeciwko OHIM (Kształt główki mikrofonu) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego w postaci główki mikrofonu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	27
2007/C 247/43	Sprawa T-363/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Kopie przeciwko OHIM — Aceites del Sur (La Española) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego „La Española” — Sprzeciw właściciela krajowych i wspólnotowych graficznych znaków towarowych „Carbonell” — Oddalenie sprzeciwu — Elementy dominujące — Podobieństwo — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Kompetencje reformatoryjne)	28
2007/C 247/44	Sprawa T-448/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Komisja przeciwko Trends (Klauzula arbitrażowa — Czwarty program ramowy badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Umowy dotyczące projektów w dziedzinie systemów telematycznych, będących przedmiotem wspólnego zainteresowania — Brak dowodów oraz niezgodność z postanowieniami umownymi części zadeklarowanych wydatków — Zwrot wypłaconych kwot)	28
2007/C 247/45	Sprawa T-449/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Komisja przeciwko Trends (Klauzula arbitrażowa — Drugi program ramowy badań i rozwoju technologicznego — Umowy dotyczące projektów w dziedzinie informatyzacji transportu drogowego i telekomunikacji — Brak dowodów w zakresie części zadeklarowanych wydatków — Rozwiązanie umów — Umowy, które wygasły)	29
2007/C 247/46	Sprawa T-30/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Prym i Prym Consumer przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek produktów pasmanteryjnych (igły) — Podział rynków produktowych — Podział rynku geograficznego — Grzywna — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Obowiązek uzasadnienia — Waga i czas trwania naruszenia — Komunikat w sprawie współpracy)	29
2007/C 247/47	Sprawa T-36/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Coats Holdings i Coats przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek produktów pasmanteryjnych (igły) — Podział rynków produktowych — Podział rynku geograficznego — Ocena dowodów — Uczestnictwo w spotkaniach — Trójstronne porozumienie — Grzywna — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące)	30
2007/C 247/48	Sprawa T-60/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — UFEX i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek międzynarodowych przesyłek ekspresowych — Decyzja o oddaleniu skargi do Komisji — Stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu skargi do Komisji przez sąd wspólnotowy — Ponowne badanie i ponowne oddalenie skargi do Komisji — Przedsiębiorstwo publiczne)	30
2007/C 247/49	Sprawa T-243/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Grecja przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wykluczone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne — Oliwa z oliwek — Audyt finansowy — Okres 24 miesięcy)	31
2007/C 247/50	Sprawa T-304/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Cain Cellars przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego złożonego z wizerunku pięciokąta — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Niezłożoność oznaczenia)	31

2007/C 247/51	Sprawa T-140/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Philips Morris Products przeciwko OHIM (Kształt paczki papierosów) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt paczki papierosów — Odmowa rejestracji — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	32
2007/C 247/52	Sprawa T-141/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Glaverbel przeciwko OHIM (Struktura szklanej powierzchni) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego strukturę szklanej powierzchni — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak dowodu na uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania)	32
2007/C 247/53	Sprawa T-164/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — ColArt/Americas przeciwko OHIM (BASICS) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BASICS — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Znak towarowy o charakterze opisowym — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Charakter odróżniający nabyty w drodze używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94)	33
2007/C 247/54	Sprawa T-184/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Komisja przeciwko Internet Commerce Network i Dane-Elec Memory (Klauzula arbitrażowa — Umowa zawarta w ramach programu jednostkowego w dziedzinie technologii społeczeństwa informacyjnego (projekt Crossmarc) — Niewykonanie umowy — Zwrot zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę — Gwarancja na pierwsze żądanie wykonania zobowiązań umownych — Postępowanie zaoczne)	33
2007/C 247/55	Sprawa T-20/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Komisja przeciwko Chatziioannidou (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury — Stwierdzenie w pierwszej instancji nieważności decyzji Komisji w sprawie obliczenia lat służby uprawniających do emerytury — Przeniesienie krajowych praw do emerytury)	34
2007/C 247/56	Sprawa T-186/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 sierpnia 2007 r. — SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Konkurencja — Decyzja Komisja w sprawie oddalenia skargi złożonej do niej na podstawie art. 82 WE — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna i w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej — Rzeczywiste poniesienie szkody)	34
2007/C 247/57	Sprawa T-46/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 sierpnia 2007 r. — Galileo Lebensmittel przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wdrożenie domeny najwyższego poziomu „.eu” — Rejestracja nazwy domeny „galileo.eu” — Zastrzeżenie korzystania z nazwy domeny dla instytucji i organów Wspólnoty — Legitymacja procesowa — Niedopuszczalność)	35
2007/C 247/58	Sprawa T-301/07: Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2007 r. — Lumenis przeciwko OHIM (FACES)	35
2007/C 247/59	Sprawa T-310/07: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2007 r. — gardeur przeciwko OHIM — Blue Rose (g)	36
2007/C 247/60	Sprawa T-318/07: Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — National Association of Licensed Opencast Operators przeciwko Komisji	36
2007/C 247/61	Sprawa T-320/07: Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2007 r. — Jones i in. przeciwko Komisji	37
2007/C 247/62	Sprawa T-324/07: Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — Plant i in. przeciwko Komisji	38

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2007/C 247/63	Sprawa T-326/07: Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2007 r. — Cheminova i in. przeciwko Komisji	38
2007/C 247/64	Sprawa T-327/07: Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2007 r. — Patrick Holding przeciwko OHIM — Cassera (PATRICK EXCLUSIVE)	39
2007/C 247/65	Sprawa T-329/07: Skarga wniesiona w dniu 3 września 2007 r. — UPS Europe i UPS Deutschland przeciwko Komisji	39
2007/C 247/66	Sprawa T-331/07: Skarga wniesiona w dniu 7 września 2007 r. — Chupa Chups SA przeciwko Komisji	40
2007/C 247/67	Sprawa T-300/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 września 2007 r. — easyJet przeciwko Komisji	41
2007/C 247/68	Sprawa T-220/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 września 2007 r. — JAKO-O przeciwko OHIM — P.I. Fashion (JAKO-O)	41

Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej

2007/C 247/69	Sprawa F-68/07: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2007 r. — Gering przeciwko Europolicy	42
2007/C 247/70	Sprawa F-78/07: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2007 r. — Boudova i in. przeciwko Komisji	42
2007/C 247/71	Sprawa F-81/07: Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Barbin przeciwko Parlamentowi	43
2007/C 247/72	Sprawa F-86/07: Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji	44
2007/C 247/73	Sprawa F-87/07: Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji	45

Sprostowania

2007/C 247/74	Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-263/07 (Dz.U. C 223 z 22.9.2007, str. 12)	46
---------------	--	----

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2007/C 247/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 235 z 6.10.2007.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 223 z 22.9.2007.

Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex:<http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 14 czerwca 2007 r. — Ernst & Young Deutsche Allgemeine Treuhand AG przeciwko Finanzamt Stuttgart Körperschaften

(Sprawa C-285/07)

(2007/C 247/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ernst & Young Deutsche Allgemeine Treuhand AG

Strona pozwana: Finanzamt Stuttgart Körperschaften

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 90/434/EWG⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych Państw Członkowskich stoi na przeszkodzie przepisom podatkowym państwa członkowskiego, zgodnie z którymi w przypadku przekazania udziałów w jednej spółce kapitałowej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej innej spółce kapitałowej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, spółka przekazująca może nadal posługiwać się wartością księgową przekazanych udziałów tylko wtedy, gdy spółka przyjmująca przypisała przekazanym udziałom tę samą wartość księgową (tzw. doppelte Buchwertverknüpfung — „zbieżna wartość księgową”)?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy uregulowanie to jest niezgodne z art. 43 i 56 WE, mimo iż „zbieżna wartość księgową” jest wymagana również w przypadku przekazania udziałów w spółce kapitałowej spółce kapitałowej podlegającej nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 5 lipca 2007 r. — Firma Baumann GmbH przeciwko Land Hessen

(Sprawa C-309/07)

(2007/C 247/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Firma Baumann GmbH

Strona pozwana: Land Hessen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustawodawca krajowy, korzystając z określonej w art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. zmienionej dyrektywą Rady 96/43/WE z dnia 26 czerwca 1996 r. oraz w załączniku A rozdział I pkt 4 lit. a) możliwości zwiększenia kwot ryczałtowych dla danych zakładów oraz określonej w pkt 4 lit. b) możliwości nakładania specjalnych opłat pokrywających faktyczne koszty, jest ściśle związany strukturą opłat przewidzianą w załączniku A rozdział I pkt 1 i 2a (podział na gatunki zwierząt, zwierzęta młode i dorosłe, waga tuszy itd.), czy też przy ustalaniu stawek opłat może on zróżnicować ich wysokość między inspekcjami jednostek uboju w wielkich zakładach a innymi inspekcjami, a ponadto również w ramach tych grup dokonać stopniowego degresywnego ustalenia stawki opłaty w zależności od liczby dokonanych ubojów, wyłącznie pod warunkiem, że odpowiada to faktycznym kosztom?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, str. 1.

- 2) Czy ustawodawca krajowy może na podstawie wspomnianych powyżej przepisów dotyczących uboju dokonywanego na wniosek posiadacza poza normalnymi godzinami uboju nałożyć procentowy dodatek do opłat pobieranych za inspekcje w normalnych godzinach uboju, jeżeli odpowiada to faktycznym kosztom dodatkowym, czy też koszty te powinny być zawarte w (zwiększonej) opłacie ryczałtowej dla wszystkich zobowiązanych do wniesienia opłaty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2007 r. — Hein Persche przeciwko Finanzamt Lüdenscheld

(Sprawa C-318/07)

(2007/C 247/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hein Persche

Strona pozwana: Finanzamt Lüdenscheld

Pytania prejudycjalne

1. Czy zakres stosowania swobodnego przepływu kapitału (art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) obejmuje darowizny rzeczowe dokonane przez obywatela państwa członkowskiego w formie przedmiotów codziennego użytku na rzecz organizacji, które mają siedzibę w innym państwie członkowskim i które zgodnie z prawem tego państwa są uznane za organizacje pożytku publicznego?
2. Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze uregulowanie państwa członkowskiego, zgodnie z którym darowizny na rzecz organizacji pożytku publicznego są objęte przywilejami podatkowymi tylko wówczas, gdy organizacje te mają siedzibę w tym państwie członkowskim — uwzględniając obowiązek weryfikacji przez organ podatkowy deklaracji składanych przez podatnika i zasadę proporcjonalności (art. 5 akapit trzeci Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) — jest sprzeczne ze swobodnym przepływem kapitału (art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską)?
3. Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie dyrektywa nr 77/799/EWG wprowadza obowiązek korzystania przez organ podatkowy państwa członkowskiego w celu wyjaśnienia stanu faktycznego, zaistniałego w innym państwie członkowskim z pomocy organów administracyjnych tego państwa członkowskiego, czy też można wskazać podatnikowi, że zgodnie z przepisami proceduralnymi jego państwa członkowskiego w odniesieniu do stanów faktycznych zaistniałych za granicą to na nim spoczywa obowiązek udowodnienia faktów (ciężar dowodu)?

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-326/07)

(2007/C 247/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włosa

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że wydając przepisy art. 1.2 dekretu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie określenia kryteriów wykonania uprawnień szczególnych określonych w art. 2 dekretu z mocą ustawy nr 332 z dnia 31 maja 1994 r. przekształconego w ustawę i zmienionego ustawą nr 474 z dnia 30 lipca 1994 r. oraz zmienionego art. 4 ust. 227 lit. a), b) i c) ustawy budżetowej nr 350/2004, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 i 56 Traktatu WE.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że ustanowione w art. 1.2 dekretu z 10 czerwca 2004 r. kryteria wykonywania uprawnień szczególnych określonych w art. 4 ust. 227 lit. a), b) i c) ustawy nr 350/2004 nie są na tyle szczegółowe i precyzyjne, by umożliwiły inwestorowi z innego państwa członkowskiego zorientowanie się kiedy dojdzie do wykonywania uprawnień szczególnych określonych w art. 4 lit. a), b) i c) ust. 227 ustawy nr 350/2004.

Uprawnieniami szczególnymi, o których mowa w lit. a), b) i c) są: sprzeciw wobec przejęcia przez inwestorów udziałów reprezentujących co najmniej 5 % głosów lub mniejszy odsetek głosów określony przez Ministra Gospodarki i Finansów, sprzeciw wobec zawierania umów i porozumień między udziałowcami, którzy dysponują 5 % praw głosu lub mniejszym odsetkiem głosów określonym przez Ministra Gospodarki i Finansów oraz uprawnienie do zablokowania uchwały w sprawie rozwiązania spółki, przeniesienia przedsiębiorstwa, łączenia lub podziału spółek, przeniesienia siedziby spółki za granicę lub zmiany przedmiotu działalności spółki. Kryteria te dotyczą wszystkich sektorów wymienionych w art. 4 ust. 227 akapit pierwszy ustawy (obrona, transport, łączność, źródła energii i inne usługi użyteczności publicznej).

Komisja uważa, że w świetle orzecznictwa Trybunału (zob. wyrok w sprawie C-463/00 Komisja przeciwko Hiszpanii, wyrok w sprawie C-483/99 Komisja przeciwko Francji, wyrok w sprawie C-503/99 Komisja przeciwko Belgii i wyrok w sprawach połączonych C-282/04 i C-293/04 Komisja przeciwko Niderlandom) wymienione wyżej uregulowania wykraczają poza to, co niezbędne dla ochrony interesu publicznego określonego w art. 1.2 dekretu z 10 czerwca 2004 r., i że są one sprzeczne z art. 56 i 43 WE. Komisja jest zdania, że w przypadku sektorów regulowanych, takich jak sektory energii, gazu i łączności, cel polegający na ochronie istotnych interesów państwa może zostać osiągnięty mniej restryktywnymi środkami, przewidzianymi w dyrektywie 2003/54/CE⁽¹⁾, dyrektywie 2003/55/CE⁽²⁾ czy dyrektywie 2002/21/CE⁽³⁾ oraz w dyrektywach 2002/19/CE⁽⁴⁾, 2002/20/CE⁽⁵⁾, 2002/22/CE⁽⁶⁾ i 2002/58/CE⁽⁷⁾. Komisja stoi na stanowisku, że takie uregulowania zagwarantowałyby ponadto minimum zaopatrzenia na poziomie krajowym i że nie istnieje żaden związek przyczynowy między koniecznością zapewnienia zaopatrzenia w energię, świadczeniem usług użyteczności publicznej a kontrolą struktury udziałów czy zarządzaniem spółką.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, str. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 176, str. 57.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108, str. 7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108, str. 21.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 201, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-331/07)

(2007/C 247/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i F. Erlbacher)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie podejmując stosownych działań niezbędnych do zaradzenia poważnemu niedoborowi pracowników służb odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne w Grecji, który może zagrażać prawidłowemu i skutecznemu stosowaniu wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów administracyjnych, wymaganych prawem po pierwsze w celu zastosowania się do obowiązku przewidzianego w art. 4 ust. 2 lit. c rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z dnia 30 kwietnia 2004 r. str. 1, będącego przedmiotem sprostowania w Dz.U. L 191 z dnia 28 maja 2004 r. str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem 882/2004”) tj. posiadania dostatecznej liczby odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników, tak aby skutecznie wykonywać kontrole urzędowe, a po drugie w celu zastosowania się do przewidzianego wspólnotowymi przepisami weterynaryjnymi obowiązku finansowania pracowników w liczbie koniecznej do przeprowadzania wymaganych kontroli weterynaryjnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.

Komisja wskazuje, że wspólnotowe przepisy weterynaryjne nakładają na państwa członkowskie obowiązek przeprowadzenia znacznej liczby kontroli w zakresie przestrzegania przewidzianych prawem warunków i wymogów. Tym samym niektóre przepisy, w szczególności art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 882/2004 przewidują, że państwa członkowskie mają obowiązek posiadania dostatecznej liczby odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników w celu przeprowadzania kontroli weterynaryjnych. Poza tym znaczna część tych przepisów, bądź wyraźnie stanowi o obowiązku przeprowadzania niektórych kontroli weterynaryjnych, których szczególne zasady wykonywania są co do zasady określone, bądź definiuje warunki i wymogi, które z założenia wymagają przeprowadzenia takich kontroli.

Jednakże Komisja opierając się na znacznej liczbie sprawozdań z inspekcji Biura ds. Żywności i Weterynarii („FVO”) podkreśla, że w dniu upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, a nawet po tej dacie, mimo pewnych wysiłków ze strony władz greckich, Republika Grecka nie podjęła wszelkich działań koniecznych w celu usunięcia zarzucanych braków. W istocie poczynając od 1998 r. FVO przeprowadziło w Grecji znaczną ilość inspekcji, podczas których stwierdzono na wszystkich szczeblach administracji istotne niedobory pracowników w służbach odpowiedzialnych za przeprowadzanie urzędowych kontroli przewidzianych w przepisach wspólnotowych. Stwierdzony niedobór był tak poważny, zdaniem ekspertów Komisji, że urzędowe kontrole niezbędne w celu zapewnienia skutecznego stosowania przepisów wspólnotowych w dziedzinie ochrony zwierząt nie mogły być przeprowadzane, programy mające na celu zwalczanie i eliminowanie chorób zwierzęcych nie osiągnęły swoich celów a przepisy w zakresie dobrostanu zwierząt nie były przestrzegane.

Władze greckie nie zastosowały się do większości skierowanych do nich zaleceń lub uczyniły to w niewystarczającym stopniu. Co więcej sprawozdania z inspekcji rysują niepokojący obraz urzędowych kontroli przeprowadzanych w Grecji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 19 lipca 2007 r. — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

(Sprawa C-336/07)

(2007/C 247/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Hannover

Strona skarżąca: Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

Interwenienci: Norddeutscher Rundfunk, Hamburg oraz 39 innych

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy taki przepis jak § 37 ust. 1 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu (Niedersächsisches Mediengesetz) jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli operator sieci kablowej musi wprowadzać do ponad połowy kanałów, które są dostępne i trwale eksploatowane w sposób analogowy w jego sieci, programy — które wprawdzie w odniesieniu do Dolnej Saksonii, a nie całego obszaru — są już rozpowszechniane drogą naziemną zgodnie ze standardem DVB-T?
- 2) Czy taki przepis jak § 37 ust. 1 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli operator sieci kablowej musi wprowadzać programy telewizyjne do jego

analogowych sieci kablowych także na obszarze kraju związkowego, na którym użytkownik końcowy tej sieci mógłby w każdym razie odbierać te same programy telewizyjne drogą naziemną zgodnie ze standardem DVB-T za pomocą anteny naziemnej i dekodera?

- 3) Czy pojęcie „telewizyjne usługi nadawcze” w rozumieniu art. 31 ust. 1 zdanie 1 dyrektywy 2002/22/WE o usłudze powszechnej obejmuje także dostawców oferujących usługi medialne, względnie teledmedia, przykładowo telezakupy?
- 4) Czy taki przepis jak § 37 ust. 2 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli w przypadku niedoboru kanałów właściwy organ krajowy musi określić kolejność wnioskodawców, która prowadzi do pełnego zajęcia kanałów, którymi dysponuje operator sieci kablowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) w dniu 25 lipca 2007 r. — Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l. przeciwko Bayerischer Brauerbund e.V.

(Sprawa C-343/07)

(2007/C 247/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l.

Strona pozwana: Bayerischer Brauerbund e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2001⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 2001 r. jest nieważne, ewentualnie w następstwie nieważności innych aktów prawnych, z następujących względów:

Naruszenie zasad ogólnych

- ze względu na nieważność art. 1 ust. 1 w związku z załącznikiem I do rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim zezwala na rejestrację oznaczeń geograficznych dotyczących „piwa” będącego napojem alkoholowym, (błędnie) uwzględnionym we wskazanym załączniku I pośród „środków spożywczych” wspomnianych w powołanym art. 1 ust. 1, a nie wymienionym pośród „produktów rolnych”, o których mowa w załączniku I do traktatu WE i art. 32 (ex 38) i art. 37 (ex 43) traktatu WE, które posłużyły Radzie za podstawę prawną przy wydawaniu rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992,
- ze względu na nieważność art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 w zakresie w jakim przewiduje przyspieszoną procedurę rejestracji ograniczającą i naruszającą w istotnym stopniu uprawnienia zainteresowanych podmiotów, nie przewidując jakiegokolwiek prawa do sprzeciwu z rażącym naruszeniem zasad przejrzystości i pewności prawa; w szczególności zarówno w świetle złożoności postępowania w zakresie rejestracji tegoż ch. o.g. „Bayerisches Bier” trwającego ponad siedem lat od 1994 r. do 2001 r., jak również w świetle wyraźnego stwierdzenia zawartego w motywie 13 rozporządzenia (EW) nr 692/2003 ⁽²⁾, którego art. 15, z powołanych powyżej względów, uchylił art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992;

Brak spełnienia wymogów proceduralnych

- jako że oznaczenie „Bayerisches Bier” nie spełnia przesłanek wskazanych w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, w zakresie dostępu do rejestracji w przewidzianym w nim trybie uproszczonym, gdyż oznaczenie takie w chwili przedstawienia wniosku o rejestrację nie było w Niemczech „prawnie chronione” ani nie „stało się nazwą zwyczajową w wyniku częstego stosowania”,
- jako że spełnienie wymogów w zakresie rejestracji oznaczenia „Bayerisches Bier” nie zostało należycie zbadane ani przez rząd niemiecki przed przedstawieniem Komisji wniosku o rejestrację, ani przez samą Komisję po otrzymaniu wniosku, z naruszeniem wymogów wskazanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (wyrok Trybunału z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie C-269/99 Kuhre Spreewalder Gurken),
- jako że wniosek o rejestrację oznaczenia „Bayerisches Bier” nie został niezwłocznie przedstawiony rządowi niemieckiemu zgodnie z wymogiem art. 17 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 (w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia w dniu 24 lipca 1993 r.), wobec okoliczności że pierwotnie przedstawiony wniosek dotyczył ośmiu różnych oznaczeń z możliwością późniejszych nieograniczonych zmian, które zostały połączone w ramach obecnego jednego oznaczenia „Bayerisches Bier” znacznie po upływie ostatecz-

nego terminu wyznaczonego na dzień 24 stycznia 1994 r.;

Brak spełnienia wymogów materialnoprawnych

- jako że oznaczenie „Bayerisches Bier” nie spełnia wymogów materialnoprawnych wskazanych w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 w zakresie rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego, wobec generycznego charakteru tego oznaczenia, którym określano w przeszłości piwo wytwarzane według metody produkcji powstałej w Bawarii w XIX wieku, następnie rozprzestrzenionej w pozostałych częściach Europy i na całym świecie (tzw. „metoda bawarska” dolnej fermentacji), która również obecnie w niektórych językach europejskich (duńskim, szwedzkim, fińskim) jest terminem generycznym dotyczącym piwa; a w każdym razie oznaczenie to może jedynie w sposób generyczny wskazywać na jakikolwiek rodzaj „piwa produkowanego w niemieckim regionie Bawaria” pośród licznych i różnorodnych istniejących odmian piwa, bez ustalenia jakiegokolwiek „bezpośredniego związku”(wyrok z dnia 7 listopada 2000 r. w sprawie C-312/98 Warsteiner) pomiędzy określoną jakością, renomą lub inną cechą produktu (piwa) a jego konkretnym pochodzeniem geograficznym (Bawaria), ani odwołania się do „wyjątkowych przypadków” wymaganych przez powołany przepis, by umożliwić rejestrację oznaczenia geograficznego zawierającego nazwę kraju; gdyż jak wskazano w poprzedzającym ustępie oznaczenie „Bayerisches Bier” jest oznaczeniem „generycznym”, które jako takie nie podlega rejestracji na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992,
  - jako że oznaczenie „Bayerisches Bier” nie powinno było zostać zarejestrowane w świetle art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 z chwilą, gdy uwzględniając „prestż, stopień znajomości oraz okres czasu, w którym były używane” znaki towarowe Bavaria, „konsument mógłby być wprowadzony w błąd, co do prawdziwej tożsamości produktu” przez „Bayerisches Bier”;
- 2) ewentualnie, w wypadku stwierdzenia niedopuszczalności lub bezpodstawności pytania zawartego w pkt 1), czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. należy — bądź nie należy — interpretować w ten sposób, że uznanie zawartego w nim ch.o.g. „Bayerisches Bier” nie ma wpływu na ważność i używanie istniejących znaków towarowych osób trzecich, w których występuje słowo „Bawaria”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 208, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 99, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 30 lipca 2007 r. — CEPAV DUE — Consorzio ENI per l'Alta Velocità, Consorzio COCIV, Consorzio IRICAV DUE przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dei Trasporti e della Navigazione i inni

(Sprawa C-351/07)

(2007/C 247/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CEPAV DUE — Consorzio ENI per l'Alta Velocità, Consorzio COCIV, Consorzio IRICAV DUE

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dei Trasporti e della Navigazione i inni

Pytania prejudycjalne

Czy przepis art. 12 rozporządzenia z mocą ustawy nr 7 z dnia 13 stycznia 2007 r., zastąpiony ze zmianami przez art. 13 ustawy nr 40 z dnia 2 kwietnia 2007 r. — w zakresie w jakim stanowi o uchynieniu koncesji dotyczących wykonania określonych w nich odcinków linii kolejowej szybkiego ruchu, obejmującym również odpowiednimi skutkami porozumienia zawarte z głównymi wykonawcami, jak również w zakresie, w którym zgodnie z ust. 822 ogranicza odszkodowanie, jakiego mogą oni dochodzić — jest sprzeczny z postanowieniami art. 43, 49 i 56 WE, jak również ze wspólnotowymi zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak wynika z pkt 5 uzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — A. Menarini Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, F.I.R.M.A. Srl, Laboratori Guidotti SpA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.

(Sprawa C-352/07)

(2007/C 247/10)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Menarini — Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA Srl, Laboratori Guidotti SpA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA oraz Menarini International Operations Luxembourg SA

Strona pozwana: Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i inni

Pytania prejudycjalne

1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (!), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku la (od 2002 r. do 2010 r.);

- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwą przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — Sanofi Aventis SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-353/07)

(2007/C 247/11)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sanofi Aventis SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — możliwe jest przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków (pytanie obejmuje obydwą przypadki);

- 4) czy można uznać, że obowiązek wskazania obiektywnych i przejrzystych kryteriów, umożliwiających kontrolę działań właściwych władz (w odniesieniu do okresu do dnia 31 grudnia 2006 r.) i ustawodawcy (od dnia 1 stycznia 2007 r.) jest w pełni spełniony poprzez określenie wymogów związanych z progiem wydatków na produkty lecznicze, jaki każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, oraz wymogów związanych z ich ograniczeniem, a w szczególności poprzez dane dotyczące wszystkich wydatków na zdrowie lub bardziej szczegółowo dane dotyczące wyłącznie wydatków na produkty lecznicze;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — IFB Stroder Srl przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-354/07)

(2007/C 247/12)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: IFB Stroder Srl

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewi-

dując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwa przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;

5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — Schering Plough SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.

(Sprawa C-355/07)

(2007/C 247/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schering Plough SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i inni

Pytania prejudycjalne

1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na

produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);

3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwa przypadki);

4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;

5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 31 lipca 2007 r. — Bayer SpA Srl przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) oraz Ministero della Salute

(Sprawa C-356/07)

(2007/C 247/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bayer SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) oraz Ministero della Salute

Pytania prejudycjalne

1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a

władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);

3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwa przypadki);

4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;

5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Queen's Bench Division (Administrative Court) w dniu 31 lipca 2007 r. — The Queen, na wniosek TNT Post UK Limited przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-357/07)

(2007/C 247/15)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice, Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek TNT Post UK Limited

Strona pozwana: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

Interwenient: Royal Mail Group Ltd

Pytania prejudycjalne

1. a) W jaki sposób należy interpretować termin „publiczne służby pocztowe” użyty w art. 13 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy VAT (dyrektywy 77/388/EWG) (¹) (obecnie art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 (²)?
- b) Czy na interpretację tego terminu ma wpływ fakt, iż świadczenie usług pocztowych w danym państwie członkowskim zostało zliberalizowane, że nie istnieją usługi, których świadczenie jest zastrzeżone w rozumieniu dyrektywy Rady 97/67/WE (³) z późn. zm., oraz że istnieje

tylko jeden wyznaczony operator świadczący usługi powszechne wskazany Komisji w sposób zgodny z przepisami tej dyrektywy (taki jak Royal Mail w Zjednoczonym Królestwie)?

c) Czy w okolicznościach niniejszej sprawy [opisanych powyżej w lit. b)] wyrażenie to obejmuje swoim zakresem:

(i) tylko jednego wyznaczonego operatora świadczącego usługi powszechne (takiego jak Royal Mail w Zjednoczonym Królestwie), czy też także

(ii) prywatnych operatorów pocztowych (takich jak TNT Post)?

2. Czy w okolicznościach niniejszej sprawy art. 13 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy (obecnie art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112) należy interpretować w taki sposób, iż zobowiązuje on lub uprawnia państwa członkowskie do zwolnienia z podatku VAT wszystkich usług pocztowych świadczonych przez „publiczne służby pocztowe”?

3. Jeżeli państwa członkowskie są zobowiązane lub uprawnione do zwolnienia z podatku VAT niektórych — ale nie wszystkich — usług świadczonych przez „publiczne służby pocztowe”, to wedle jakich kryteriów należy określić te usługi, które podlegają zwolnieniu?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. 145, str. 1.

(²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. 347, str. 1.

(³) Dyrektywa 97/67/WE w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, Dz.U. L 15, str. 14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Spykyras (Grecja) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Vassilaki Spyridon i in. przeciwko Dimos Keryras

(Sprawa C-364/07)

(2007/C 247/16)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Monomeles Protodikeio Kerkyras (Sąd na Korfu, Grecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vassilaki Spyridion i in.

Strona pozwana: Dimos Kekyras (gmina Korfu)

część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43) okoliczność, że na podstawie przepisu krajowego transponującego wyżej wymienioną dyrektywę wydawanie ostatecznych orzeczeń w przedmiocie możliwości bądź niemożliwości przekształcenia umów na czas określony w umowy na czas nieokreślony należy do właściwości niezależnego organu administracyjnego zwanego Anotato Symvoulia Epilogis Propopikou (naczelną radą selekcji personelu; „ASEP”).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy ma obowiązek interpretowania prawa krajowego na ile to możliwe zgodnie z dyrektywą, która została przetransponowana do wewnętrznego porządku prawnego po upływie terminu a) od dnia wejścia dyrektywy w życie czy b) od dnia, w którym bezskutecznie upłynął termin na dokonanie jej transpozycji do krajowego porządku prawnego, czy też c) od dnia wejścia w życie transponującego dyrektywę krajowego aktu prawnego.
- 2) Czy klauzulę 5 ust. 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43), należy interpretować w ten sposób, że oprócz względów związanych z charakterem, rodzajem, cechami charakterystycznymi itp. świadczenia pracy, może stanowić obiektywny powód ciągłego odnawiania lub zawierania kolejnych umów o pracę na czas określony zwykła okoliczność, że obowiązek zawierania umów na czas określony został ustanowiony w przepisie ustawowym lub wykonawczym.
- 3) Czy klauzulę 5 ust. 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43), można interpretować w ten sposób, że [nie podlegają stosowaniu] przepisy krajowe, na mocy których umowy lub stosunki o pracę na czas określony są uznawane za kolejne, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła trzech miesięcy, gdzie domniemanie wprowadzone przez te same przepisy na rzecz pracownika, zgodnie z którym umowy lub stosunki na czas określone są uznawane za umowy lub stosunki na czas nieokreślony, wymaga bezwzględnie spełnienia powyższej przesłanki.
- 4) Czy jest zgodny z zasadą skuteczności (effet utile) prawa wspólnotowego i celem klauzuli 5 ust. 1 i 2 w związku z klauzulą 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43), przewidziany w art. 21 ustawy 2190/1994 zakaz przekształcania kolejnych umów o pracę na czas określony w umowy na czas nieokreślony, jeśli umowy te są zawierane nie celem zaspokojenia potrzeb wyjątkowych lub sezonowych pracodawcy, lecz celem zaspokojenia jego potrzeb zwykłych i stałych.
- 5) Czy jest zgodna z zasadą skuteczności (effet utile) prawa wspólnotowego i celem klauzuli 5 ust. 1 i 2 w związku z klauzulą 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony stanowiącego integralną

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Simesa SpA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.

(Sprawa C-365/07)

(2007/C 247/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Simesa SpA

Strona pozwana: Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wnioski tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwie przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

nicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Abbott SpA przeciwko Ministero della Salute oraz Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-366/07)

(2007/C 247/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Abbott SpA

Strona pozwana: Ministero della Salute oraz Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (!), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecz-

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwa przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Baxter SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.

(Sprawa C-367/07)

(2007/C 247/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Baxter SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na

wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);

3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwie przypadki);

4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;

5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenie w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Danfoss A/S i AstraZeneca A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-371/07)

(2007/C 247/20)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danfoss A/S i AstraZeneca A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy VAT (¹) należy interpretować w ten sposób, że przesłanką odmowy przez państwo członkowskie prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej od dostaw i usług służących wydawaniu posiłków partnerom handlowym i pracownikom w stołówce spółki w związku ze spotkaniami jest istnienie przed wejściem w życie tej dyrektywy na gruncie ustawodawstwa krajowego uprawnienia do takiej odmowy oraz stosowanie tego uprawnienia w praktyce przez organy podatkowe w taki sposób, że odmawiały one prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej od powyższych dostaw i usług?

2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie, że stołówki prowadzone przez spółki nie podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT na gruncie krajowych przepisów o podatku VAT obowiązujących w państwie członkowskim przed transponowaniem szóstej dyrektywy VAT w 1978 r., że krajowe przepisy dotyczące wyłączenia odliczeń nie zostały zmienione przez transponowanie szóstej dyrektywy VAT oraz, że przepisy o wyłączeniu odliczenia zaczęły dotyczyć tego rodzaju działalności wyłącznie ze względu na fakt, iż stołówki prowadzone przez spółki zostały opodatkowane podatkiem VAT wraz z transponowaniem szóstej dyrektywy VAT?

3) Czy wyłączenie z zakresu prawa do odliczenia można uznać za „zachowane” w rozumieniu art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy VAT, jeżeli na podstawie praktyki administracyjnej, takiej jak opisana w postępowaniu przed sądem krajowym, od czasu transponowania szóstej dyrektywy VAT w 1978 r. do 1999 r. istniało prawo do odliczenia podatku VAT od omawianych wydatków?

- 4) Czy art. 6 ust. 2 lit. a) i b) szóstej dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje nieodpłatne wydawanie posiłków przez spółkę partnerom handlowym w jej własnej stołówce w związku ze spotkaniami odbywającymi się tejeże spółce?
- 5) Czy art. 6 ust. 2 lit. a) i b) szóstej dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje nieodpłatne wydawanie posiłków przez spółkę swym pracownikom w jej własnej stołówce w związku ze spotkaniami odbywającymi się tejeże spółce?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. 1977, L 145, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie T-216/05, Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 sierpnia 2007 r. przez Mebrom NV

(Sprawa C-373/07 P)

(2007/C 247/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mebrom NV (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie T-216/05,
- stwierdzenie, że żądanie wnoszącego odwołanie w sprawie T-216/05 jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uwzględnienie wniosku o stwierdzenie nieważności złożonego przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji oraz
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania obydwu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji (zwany dalej SPI) nie zapewnił poszanowania prawa przy wykładni i stosowaniu prawa wspólnotowego, zgodnie z wymogami art. 220 WE. W zaskarżonym wyroku oddalono wniosek o stwierdzenie nieważności na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania przepisów art. 3, 4, 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 2037/2000 (¹). Wyrok ten jest ponadto uzasadniony w sposób niewystarczający i niespójny, a ponadto zawiera wiele błędów prawnych i wypaczeń okoliczności faktycznych. Wnoszący odwołanie podnosi, że SPI błędnie stwierdził, iż strona pozwana prawidłowo uznała, że kontyngenty importowe nie mogą być w dalszym ciągu przyznawane importerom, a z art. 7 rozporządzenia wynika, że od roku 2005 kontyngenty były przyznawane jedynie podmiotom stosującym fumigację (będącym użytkownikami w przeciwieństwie do importerów). SPI orzekł, że art. 7 rozporządzenia 2037/2000 pozostawia stronie pozwanej możliwość wyboru w tym zakresie. Ponadto, wnoszący odwołanie podnosi, że SPI nie dokonała prawidłowej oceny zgodnego z prawem skorzystania przez stronę pozwaną z zakresu swobodnego uznania w tym kontekście. SPI nie wzięło również pod uwagę, że strona pozwana wykroczyła poza swe uprawnienia, a ponadto nie rozpatrzył prawidłowo kwestii, czy strona pozwana naruszyła uprawnione oczekiwania wnoszącego odwołanie. Wreszcie, SPI nie rozpatrzył całkowicie i w prawidłowy sposób argumentów wnoszącego odwołanie zawartych we wniosku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Dz.U. L 244, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie T-198/05, Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 sierpnia 2007 r. przez Mebrom NV

(Sprawa C-374/07 P)

(2007/C 247/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mebrom NV (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie T-198/05,
- stwierdzenie, że żądanie wnoszącego odwołanie w sprawie T-198/05 jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uwzględnienie żądania o zasądzenie odszkodowania zgłoszonego przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania obydwu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony ze względu na:

wypaczenie okoliczności faktycznych i dowodów oraz oczywiście błędną ocenę okoliczności faktycznych:

- błędna ocena pytań i odpowiedzi przedstawionych jako dowód w formie ankiety,
- błędna ocena ankiety co do sezonowego użycia bromku metylu,
- nieuwzględnienie liczb sprzedaży przedstawionych przez wnoszącego odwołanie i oczywiste pomylenie pomiędzy liczbami sprzedaży i liczbami importu przedstawionymi odpowiednio przez wnoszącego odwołanie i przez pozwaną,
- brak prawidłowej oceny liczb sprzedaży,
- sprzeczności i niespójność w prawnej ocenie okoliczności faktycznych,
- brak łącznej oceny dowodów.

Błędne zastosowanie przesłanki wykazania rzeczywistej szkody:

- pomylenie zaistnienia szkody z zakresem szkody,
- pomylenie badania zaistnienia szkody z badaniem związku przyczynowo-skutkowego,
- żądanie dowodu, że szkoda nie mogła zostać naprawiona.

SPI w sposób nieproporcjonalny i nieuzasadniony nałożył na wnoszącego odwołanie ciężar dowodu.

Sprzeczne uzasadnienie.

Błąd proceduralny przy stosowaniu wymogów prawnych dotyczących dopuszczenia nowych dowodów w trakcie postępowania.

Naruszenie prawa do obrony, prawa do wysłuchania przed sądem i równości środków procesowych.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2007 r. — Republika Włoska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-393/07)

(2007/C 247/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: I. M. Braguglia, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji P6_TA-PROV(2007)0209 Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2007 r., doręczonej w dniu 28 maja 2007 r., dotyczącej weryfikacji mandatu Beniamina Donnicio;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi powołano pięć zarzutów.

W pierwszym zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 6 (wcześniej 4), 8 (wcześniej 7), 12 (wcześniej 11), 13 (wcześniej 12) decyzji 76/787/EWWiS, EWG, Euratom, do której dołączono Akt dotyczący wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r. (zwany dalej „aktem z 1976 r.”), zmienionej ostatnio decyzją 2002/772/WE/Euratom z dnia 25 czerwca 2002 r. (!) oraz naruszenie art. 6 UE. Parlament Europejski nie może mianowicie w związku z weryfikowaniem mandatu posłów badać zgodności z prawem krajowych procedur wyborczych, a tym samym musi przyjąć po prostu do wiadomości wyniki prawidłowo rozpisanych wyborów. Okoliczność, że posłowie zgodnie z art. 6 aktu z 1976 r. nie mogą być związani żadnymi instrukcjami ani nie otrzymują mandatu wiążącego pozostaje bez związku z wyraźną decyzją niewybranego kandydata o niezastąpieniu wybranego kandydata, który zakończył sprawowanie stanowiska.

W drugim zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 2 statutu posła do Parlamentu Europejskiego dołączonego do decyzji 2005/684/CE⁽²⁾, Euratom z dnia 28 września 2005 r. Przepisy te wejdą faktycznie w życie od okresu ustawodawczego 2009, a w każdym razie dotyczą tylko posłów sprawujących stanowiska, a tym samym pozostają bez znaczenia dla oceny decyzji niewybranego kandydata o niezastąpieniu wybranego kandydata, który zakończył sprawowanie stanowiska.

W trzecim zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 199 WE oraz art. 3 i 4 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Przepisy te regulują tylko wewnętrzne procedury Parlamentu, między innymi, weryfikowanie mandatów, a tym samym nie można z nich wywieść kompetencji do badania zgodności z prawem krajowych procedur wyborczych, nawet odnośnie do zastępowania wybranych kandydatów, którzy zakończyli sprawowanie stanowiska przez kandydatów niewybranych.

W czwartym zarzucie rząd włoski podnosi naruszenie art. 6 UE, 10 UE i art. 230 WE. Parlament Europejski nie mógł być nie zastosować prawomocnego wyroku włoskiej Consiglio di Stato (rady państwa), który stwierdzał, że wybór B. Donniciego był zgodny z prawem. Parlament Europejski powinien być, w razie potrzeby, zakwestionować ten wyrok w drodze postępowania wszczętego przez osobę trzecią. W każdym razie decyzja Parlamentu Europejskiego jest sprzeczna z ogólną zasadą prawa *res iudicata*, wspólną dla wszystkich państw członkowskich.

W piątym zarzucie rząd włoski podnosi brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Decyzja faktycznie nie wskazuje okoliczności faktycznych, na których podstawie Parlament doszedł do wniosku, że decyzja A. Occhetta o niezastąpieniu A. Di Pietra nie została swobodnie podjęta.

⁽¹⁾ Dz. U. L 283, str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. L 262, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-395/07)

(2007/C 247/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i H. Kraemer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, str. 45 i Dz.U. L 195, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-399/07)

(2007/C 247/25)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Szymtkowska i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy Komisji 2005/6/WE z dnia 26 stycznia 2005 r. zmieniającej dyrektywę 71/250/EWG w sprawie raportowania i interpretacji wyników badań analitycznych wymaganych zgodnie z dyrektywą 2002/32/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 16 lutego 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24, str. 33.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-412/07)

(2007/C 247/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: R. Vidal Puig, pełnomocnik, M. Petite, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty (⁽¹⁾), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, str. 76.

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-417/07)

(2007/C 247/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: R. Vidal Puig, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty (⁽¹⁾), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2004/36/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, str. 76.

Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 11 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — Belgacom Mobile SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications

(Sprawa C-190/06) ⁽¹⁾

(2007/C 247/28)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 154 z 1.7.2006.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-330/06) ⁽¹⁾

(2007/C 247/29)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 16.9.2006.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-51/07) ⁽¹⁾

(2007/C 247/30)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— MTU Friedrichshafen przeciwko Komisji

(Sprawa T-196/02) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc na restrukturyzację — Decyzja nakazująca odzyskanie pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem — Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 — Odpowiedzialność solidarna)

(2007/C 247/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MTU Friedrichshafen GmbH (Friedrichshafen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci F. Montag i T. Lübbig)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Kreuzschitz, V. Di Bucci i T. Scharf, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 2 decyzji Komisji 2002/898/WE z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH (Dz.U. L 314, str. 75).

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 ust. 2 decyzji Komisji 2002/898/WE z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, w zakresie w jakim nakazuje się w nim MTU Friedrichshafen GmbH solidarny zwrot kwoty w wysokości 2,71 mln EUR.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez MTU Friedrichshafen oraz własnymi kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 14.9.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Olympiaki Aeroporia Ypiresies przeciwko Komisji

(Sprawa T-68/03) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc na restrukturyzację przyznana przez Republikę Grecką na rzecz przewoźnika lotniczego Olympic Airways — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Nadużycie pomocy — Nowa pomoc — Ciężar dowodu — Prawo do przedstawienia stanowiska — Kryterium prywatnego wierzyciela — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Oczywisty błąd w ocenie — Uzasadnienie — Artykuł 87 ust. 1 oraz ust. 3 lit. c) WE)

(2007/C 247/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Olympiaki Aeroporia Ypiresies AE, dawniej Olympiaki Aeroporia AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. Waelbroeck i E. Bourtzalas oraz J. Ellison i M. Hall, solicitors, jak również adwokaci A. Kalogeropoulos i C. Tagaras, a następnie adwokat P. Anestis oraz T. Soames, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Triantafyllou i J.L. Buendía Sierra, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Oikonomou)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2003/372/WE z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Grecję na rzecz Olympic Airways (Dz.U. 2003, L 132, str. 1).

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/372 z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie pomocy przyznanej przez Grecję na rzecz Olympic Airways, w zakresie, w jakim dotyczą one tolerowania długotrwałego niepłacenia, po pierwsze, opłat lotniskowych należnych ze strony Olympic Airways na rzecz międzynarodowego portu lotniczego w Atenach, a po drugie, podatku od wartości dodanej od paliwa i części zamiennych należnego od Olympic Aviation.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Olympiaki Aeroporia Ypiresies AE pokrywa 75 % własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez Komisję. Komisja pokrywa 25 % własnych kosztów oraz kosztów Olympiaki Aeroporia Ypiresies.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Nikolaou przeciwko Komisji

(Sprawa T-259/03) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Dochodzenie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczące członka Trybunału Obrachunkowego — Ujawnienie informacji — Ochrona danych osobowych — Dostęp do akt dochodzenia i raportu OLAF — Wystarczająco istotne naruszenie przepisów przyznających jednostkom prawa — Związek przyczynowy — Szkoda)

(2007/C 247/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Kalliopi Nikolaou (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i V. Vlasi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i C. Ladenburger, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie, na podstawie art. 288 akapit drugi WE, szkody poniesionej przez skarżącą z tytułu publikacji informacji dotyczących dochodzenia prowadzonego względem niej przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz odmowy ze strony OLAF przyznania jej dostępu do akt dochodzenia i przekazania jej kopii raportu końcowego z jego dochodzenia.

Sentencja wyroku

- 1) Zasadza się od Komisji na rzecz Kalliopi Nikolaou 3 000 EUR tytułem odszkodowania.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Kalliopi Nikolaou pokryje trzy czwarte własnych kosztów oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję, a Komisja pokryje jedną czwartą własnych kosztów oraz jedną czwartą kosztów poniesionych przez Kalliopi Nikolaou.

(¹) Dz.U. C 264 z 1.11.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano przeciwko OHIM — Biraghi (GRANA BIRAGHI)

(Sprawa T-291/03) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Wspólnotowy słowny znak towarowy GRANA BIRAGHI — Ochrona nazwy pochodzenia „grana padano” — Brak charakteru rodzajowego — Artykuł 142 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Rozporządzenie (EWG) nr 2081/92)

(2007/C 247/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano (Desenzano del Garda, Italia) (przedstawiciele: adwokaci P. Perani, P. Colombo i A. Schmitt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: M. Buffolo i O. Montalto, pełnomocnicy)

Interwenient wspierający stronę pozwaną: Republika Włoska (przedstawiciel: G. Aiello, avvocato dello Stato)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Biraghi SpA (Cavallermaggiore, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Antenucci, F. Giuggia, P. Mayer I J. L. Schiltz)

Przedmiot sprawy

Skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 czerwca 2003 r. (sprawa R 153/2002-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia pomiędzy Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano a Biraghi SpA

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 16 czerwca 2003 r. (sprawa R 153/2002-1).
- 2) OHIM ponosi, poza kosztami własnymi, koszty Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano.

3) Republika Włoska i Biraghi SpA ponoszą koszty własne.

wniosek o zastosowanie względem nich spornego systemu pomocy, lecz który w tym dniu nie był jeszcze rozpatrzony.

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

2) Komisja pokrywa całość kosztów postępowania.

(¹) Dz.U. C 21 z 24.1.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Koninklijke Friesland Foods przeciwko Komisji

(Sprawa T-348/03) (¹)

(Pomoc państwa — System pomocy o charakterze podatkowym wprowadzony w życie przez Niderlandy — Międzynarodowa działalność finansowa grup przedsiębiorstw — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem — Przepis przejściowy — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Zasada równego traktowania — Dopuszczalność — Legitymacja procesowa)

(2007/C 247/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Friesland Foods NV, dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV (Meppel, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci E. Pijnacker Hordijk i W. Geursen)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet, V. Di Bucci i S. Noë, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji 2003/515/WE z dnia 17 lutego 2003 r. dotyczącej systemu pomocy wprowadzonego w życie w Niderlandach w odniesieniu do międzynarodowej działalności finansowej (Dz.U. L 180, str. 52) w zakresie, w jakim wyłącza on z zastosowania systemu przejściowego podmioty gospodarcze, które w dniu 11 lipca 2001 r. złożyły już do niderlandzkich organów podatkowych wnioski o zastosowanie względem nich spornego systemu pomocy, lecz który w tym dniu nie był jeszcze rozpatrzony.

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji 2003/515/WE z dnia 17 lutego 2003 r. dotyczącej systemu pomocy wprowadzonej w życie przez Niderlandy w odniesieniu do międzynarodowej działalności finansowej w zakresie, w jakim wyłącza on z zastosowania systemu przejściowego podmioty gospodarcze, które w dniu 11 lipca 2001 r. złożyły już do niderlandzkich organów podatkowych

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — González y Díez przeciwko Komisji

(Sprawa T-25/04) (¹)

(Pomoc państwa — Pomoc przeznaczona na pokrycie nadzwyczajnych kosztów restrukturyzacji — Cofnięcie wcześniejszej decyzji — Wygaśnięcie traktatu EWWiS — Kompetencja Komisji — Ciągłość wspólnotowego porządku prawnego — Brak naruszenia istotnych wymogów proceduralnych — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Oczywisty błąd w ocenie)

(2007/C 247/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: González y Díez, SA (Villabona-Llanera, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Díez-Hochleitner i A. Martínez Sánchez)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo J. Buendía Sierra, następnie C. Urraca Caviedes, wspomagany przez adwokata J. Buendíę Sierrę, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 1, 3 i 4 decyzji Komisji 2004/340/WE z dnia 5 listopada 2003 r. w sprawie pomocy na pokrycie wydatków nadzwyczajnych na rzecz González y Díez, SA (pomocy na 2001 r. i nadużycia pomocy na 1998 r. i 2000 r.), zmieniającej decyzję 2002/827/EWWiS (Dz.U. 2004, L 119, str. 26).

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność art. 3 lit. b) w zakresie dotyczącym kwoty 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP) oraz art. 4 ust. 1 lit. b) decyzji Komisji 2004/340/WE z dnia 5 listopada 2003 r. w sprawie pomocy na pokrycie wydatków nadzwyczajnych na rzecz González y Díez, SA (pomocy na 2001 r. i nadużycia pomocy na 1998 r. i 2000 r.), zmieniającej decyzję 2002/827/EWWiS.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Skarżąca pokrywa cztery piąte własnych kosztów i cztery piąte kosztów poniesionych przez Komisję, a Komisja pokrywa jedną piątą własnych kosztów i jedną piątą kosztów skarżącej.

(¹) Dz.U. C 71 z 20.3.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— API przeciwko Komisji**

(Sprawa T-36/04) (¹)

(Dostęp do dokumentów — Pisma procesowe złożone przez Komisję w ramach postępowań przed Trybunałem i Sądem — Decyzja w sprawie odmowy udzielenia dostępu)

(2007/C 247/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Association de la presse internationale ASBL (API) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Völcker, F. Louis i J. Heithecker)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Docksey i P. Aalto, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2003 r. oddalającej wniosek skarżącej o udzielenie dostępu do pism procesowych złożonych przez Komisję w ramach postępowań przed Trybunałem i Sądem.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2003 r. w zakresie, w jakim zawiera ona odmowę dostępu do pism procesowych złożonych przez Komisję w ramach postępowań przed Trybunałem w sprawach: C-466/98 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu; C-467/98 Komisja przeciwko Danii; C-468/98 Komisja przeciwko Szwecji; C-469/98 Komisja przeciwko Finlandii; C-471/98 Komisja przeciwko Belgii; C-472/98 Komisja przeciwko Luksemburgowi; C-475/98 Komisja przeciwko Austrii i C-476/98 Komisja przeciwko Niemcom oraz przed Sądem w sprawie T-342/99 Airtours przeciwko Komisji.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 71 z 20.3.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2006 r.
— Finlandia przeciwko Komisji**

(Sprawa T-230/04) (¹)

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — System kontroli pomocy obszarowej w niektórych regionach — Wydatki wyłączone z finansowanie wspólnotowego)

(2007/C 247/38)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Republika Finlandii (przedstawiciele: początkowo A. Guimaraes-Purokoski i T. Pynnä, a następnie A. Guimaraes-Purokoski i E. Bygglin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Huttunen i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/136/WE z dnia 4 lutego 2004 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) Sekcja Gwarancji (Dz.U. L 40, str. 31), w zakresie w jakim decyzja ta wyłącza pewne wydatki poczynione przez Republikę Finlandii w ramach pomocy obszarowej w niektórych regionach ze względu na braki stosowanego systemu kontroli.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Finlandii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 146 z 29.5.2004 (uprzednio sprawa C-162/04).

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Włochy i Brandt Italia przeciwko Komisji**

(Sprawy połączone T-239/04 i T-323/04) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Ustawodawstwo ustanawiające pilne środki w zakresie zatrudnienia na rzecz przedsiębiorstw przeżywających trudności — Decyzja uznająca program pomocowy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy)

(2007/C 247/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-239/04: Republika Włoska (przedstawiciel: pełnomocnik D. Del Gaizo)

Strona skarżąca w sprawie T-323/04: Brandt Italia SpA (Verolana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. van Empel, C. Visco i S. Lamarca)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy V. Di Bucci, C. Giolito i E. Righini)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/800/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wdrożonego przez Włochy programu pomocowego dotyczącego pilnych środków w dziedzinie zatrudnienia (Dz.U. L 352, str. 10)

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Republika Włoska poniesie swe koszty postępowania, a także koszty poniesione przez Komisję w ramach sprawy T-239/04.
- 3) Brandt Italia SpA poniesie swe koszty postępowania, a także koszty poniesione przez Komisję w ramach sprawy T-323/04.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Combescot przeciwko Komisji**

(Sprawa T-249/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Molestowanie — Obowiązek wsparcia — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej w postępowaniu w sprawie awansu za okres 2001/2002 — Skarga o stwierdzenia nieważności — Brak interesu prawnego — Skarga o odszkodowanie)

(2007/C 247/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Combescot (Popayan, Kolumbia) (przedstawiciele: A. Maritati i V. Messa, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i M. Velardo, pełnomocnicy wspierani przez S. Corongiu, avocat)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, stwierdzenie bezprawności postępowania przełożonych skarżącego, uznanie prawa skarżącego do wsparcia oraz stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. oraz po drugie, wypłata odszkodowania tytułem naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokryje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— **Combescot przeciwko Komisji**

(Sprawa T-250/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Obsadzenie stanowiska kierownika przedstawicielstwa w Kolumbii — Odrzucenie kandydatury — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak interesu prawnego — Skarga o odszkodowanie)

(2007/C 247/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Combescot (Popayan, Kolumbia) (przedstawiciele: A. Maritati i V. Messa, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i M. Velardo, pełnomocnicy oraz S. Corongiu, avocat)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie bezprawności decyzji, mocą której wykluczono skarżącego z konkursu na stanowisko kierownika przedstawicielstwa w Kolumbii, stwierdzenie nieważności postępowania konkursowego i stwierdzenie nieważności decyzji o obsadzeniu tego stanowiska, a także zasądzenie odszkodowania za szkody poniesione przez skarżącego.

Sentencja wyroku

- 1) Komisja zapłaci skarżącemu Philippe'owi Combescot kwotę 3 000 EUR tytułem odszkodowania.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 3) Komisja poniesie oprócz własnych kosztów, połowę kosztów skarżącego.
- 4) Skarżący poniesie połowę własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— **Neumann przeciwko OHIM (Kształt główki mikrofonu)**

(Sprawa T-358/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego w postaci główki mikrofonu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 247/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Georg Neumann GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: R. Böhm, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 czerwca 2004 r. (sprawa R 919/2002-2) oddalającą wniosek o rejestrację jako wspólnotowego znaku towarowego trójwymiarowego oznaczenia w postaci główki mikrofonu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Georg Neumann GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Kopie przeciwko OHIM — Aceites del Sur (La Española)

(Sprawa T-363/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego „La Española” — Sprzeciw właściciela krajowych i wspólnotowych graficznych znaków towarowych „Carbonell” — Oddalenie sprzeciwu — Elementy dominujące — Podobieństwo — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Kompetencje reformatoryjne)

(2007/C 247/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Koipe Corporación, SL (San Sebastián, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Fernández de Béthencourt, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. García Murillo, pełnomocnik)

Drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, była: Aceites del Sur, SA (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciele: C.L. Fernández-Palacios i R. Jiménez Díaz, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 11 maja 2004 r. (sprawa R 1109/2000-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Koipe Corporación, SL a Aceites del Sur, SA.

Sentencja

1) Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 11 maja 2004 r. (sprawa R 1109/2000-4) zostaje zmieniona w ten sposób, że odwołanie wniesione przez skarżącą do Izby Odwoławczej zostaje uznane za zasadne i w rezultacie sprzeciw zostaje uwzględniony.

2) OHIM oraz interwenient zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Komisja przeciwko Trends

(Sprawa T-448/04) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Czwarty program ramowy badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Umowy dotyczące projektów w dziedzinie systemów telematycznych, będących przedmiotem wspólnego zainteresowania — Brak dowodów oraz niezgodność z postanowieniami umownymi części zadeklarowanych wydatków — Zwrot wypłaconych kwot)

(2007/C 247/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia, pełnomocnik, wspierana przez M. Bra, K. Kapoutzidou i S. Chatzigiannisa, a następnie K. Kapoutzidou i S. Chatzigiannisa, avocats)

Strona pozwana: Transport Environment Development Systems (Trends) (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: V. Christianos i V. Vlasi, avocats)

Przedmiot sprawy

Skarga Komisji, oparta na klauzuli arbitrażowej w rozumieniu art. 238 WE, o nakazanie Trends zwrotu kwoty 48 046 EUR powiększonej o odsetki umowne, lub tytułem ewentualnym, powiększonej o odsetki za zwłokę

Sentencja wyroku

1) Wniosek dotyczący kwestii incydentalnej zostaje oddalony.

2) Zasądza się od Transport Environment Development Systems (Trends) na rzecz Komisji kwotę 48 046 EUR powiększoną o odsetki za zwłokę według stopy 5,50 % rocznie za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia całkowitej zapłaty długu.

3) Trends poniesie koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 2.8.2003 (dawniej sprawa C-248/03).

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Komisja przeciwko Trends

(Sprawa T-449/04) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Drugi program ramowy badań i rozwoju technologicznego — Umowy dotyczące projektów w dziedzinie informatyzacji transportu drogowego i telekomunikacji — Brak dowodów w zakresie części zadeklarowanych wydatków — Rozwiązanie umów — Umowy, które wygasły)

(2007/C 247/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia, pełnomocnik, wspierana przez K. Kapoutzidoua i S. Chatzigiannisa, avocats)

Strona pozwana: Transport Environment Development Systems (Trends) (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: V. Christianos i V. Vlasi, avocats)

Przedmiot sprawy

Skarga Komisji, oparta na klauzuli arbitrażowej w rozumieniu art. 238 WE, o nakazanie Trends zwrotu kwoty 195 435 EUR powiększonej o odsetki umowne, lub tytułem ewentualnym, powiększonej o odsetki za zwłokę.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Wniosek dotyczący kwestii incydentalnej zostaje oddalony.
- 3) Komisja poniesie koszty, z wyjątkiem kosztów związanych z wnioskiem dotyczącym kwestii incydentalnej.
- 4) Transport Environment Development Systems (Trends) poniesie koszty związane z wnioskiem dotyczącym kwestii incydentalnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 2.8.2003 (dawniej sprawa C-249/03).

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Prym i Prym Consumer przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/05) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek produktów pasmanteryjnych (igły) — Podział rynków produktowych — Podział rynku geograficznego — Grzywna — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Obowiązek uzasadnienia — Waga i czas trwania naruszenia — Komunikat w sprawie współpracy)

(2007/C 247/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: William Prym GmbH & Co. KG (Stolberg, Niemcy) i Prym Consumer GmbH & Co. KG (Stolberg) (przedstawiciel: adwokat H. Meyer-Lindemann)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Tytułem żądania głównego, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2004) 4221 wersja ostateczna z dnia 26 października 2004 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (Sprawa COMP/F-1/38.338 — PO/Igły) w zakresie dotyczącym skarżących, a tytułem żądania ewentualnego, żądanie uchylenia lub obniżenia grzywny nałożonej na skarżące.

Sentencja wyroku

- 1) Kwota grzywny nałożonej na William Prym GmbH & Co. KG i Prym Consumer GmbH & Co. KG w art. 2 decyzji Komisji C (2004) 4221 wersja ostateczna z dnia 26 października 2004 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (Sprawa COMP/F-1/38.338 — PO/Nadeln) zostaje ustalona na 27 mln EUR.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) William Prym i Prym Consumer pokrywają 90 % własnych kosztów oraz 90 % kosztów poniesionych przez Komisję, natomiast Komisja pokrywa 10 % własnych kosztów oraz 10 % kosztów poniesionych przez William Prym i Prym Consumer.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Skarżące pokrywają dwie trzecie własnych kosztów oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez Komisję, natomiast Komisja pokrywa jedną trzecią własnych kosztów oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez skarżące.

(¹) Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — Coats Holdings i Coats przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/05) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek produktów pasmanteryjnych (igły) — Podział rynków produktowych — Podział rynku geograficznego — Ocena dowodów — Uczestnictwo w spotkaniach — Trójstronne porozumienie — Grzywna — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące)

(2007/C 247/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coats Holdings Ltd (Uxbridge, Middlesex, Zjednoczone Królestwo) i J & P Coats Ltd (Uxbridge) (przedstawiciele: W. Sibree i C. Jeffs, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2004) 4221 wersja ostateczna z dnia 26 października 2004 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81[WE] (Sprawa COMP/F-1/38.338 — PO/Igły), a tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące.

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2004) 4221 wersja ostateczna z dnia 26 października 2004 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (Sprawa COMP/F-1/38.338 — PO/Igły) w zakresie, w jakim stwierdza się w niej naruszenie przez skarżące art. 81 WE w okresie po 13 marca 1997 r.

2) Kwota grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 decyzji zostaje ustalona na 20 mln EUR.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. — UFEX i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-60/05) (¹)

(Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek międzynarodowych przesyłek ekspresowych — Decyzja o oddaleniu skargi do Komisji — Stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu skargi do Komisji przez sąd wspólnotowy — Ponowne badanie i ponowne oddalenie skargi do Komisji — Przedsiębiorstwo publiczne)

(2007/C 247/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union française de l'express (UFEX) (Roissy-en-France, Francja); DHL Express (Francja) SAS, dawniej DHL International SA (Roissy-en-France); Federal express international (Francja) SNC (Gennevilliers, Francja) oraz CRIE SA (Asnières, Francja) (przedstawiciele: adwokaci É. Morgan de Rivery i J. Derenne)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo A. Bouquet i O. Beynet, następnie A. Bouquet i V. Di Bucci, działający w charakterze pełnomocników)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Chronopost SA (Issy-les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Berlin) oraz La Poste (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Lehman)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG-Grefe (2004) D/205294 z dnia 19 listopada 2004 r. o oddaleniu skargi złożonej do Komisji przez skarżące w niniejszej sprawie przeciwko francuskiej poczcie i rządowi francuskiemu, dotyczącej francuskiego rynku międzynarodowych przesyłek ekspresowych.

Sentencja wyroku

- 1) CRIE SA zostaje skreślona z listy skarżących.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Union française de l'express (UFEX), DHL Express (Francja) SAS i Federal express international (Francja) SNC pokrywają własne koszty oraz trzy czwarte kosztów Chronopost SA i La Poste. Chronopost i La Poste pokrywają jedną czwartą własnych kosztów. CRIE pokrywa własne koszty oraz jedną czwartą kosztów Komisji. Komisja pokrywa trzy czwarte własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Grecja przeciwko Komisji

(Sprawa T-243/05) (¹)

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wykluczone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne — Oliwa z oliwek — Audyt finansowy — Okres 24 miesięcy)

(2007/C 247/49)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos i E. Svolopoulou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe i L. Visaggio, pełnomocnicy, wspierani przez N. Korogiannakisa, adwokata)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2005/354/WE z dnia 29 kwietnia 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 112, str. 14) w takim zakresie, w jakim wyłącza ona niektóre wydatki poniesione przez Republikę Grecką w sektorach roślin uprawnych i oliwy z oliwek a także w dziedzinie audytu finansowego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji nr 2005/354/WE z dnia 29 kwietnia 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji

Rolnej (EFOGR) w takim zakresie, w jakim nakłada ona na Republikę Grecką korektę dokładną w wysokości 200 146,68 EUR w stosunku do lat budżetowych 1996-1998 (pomoc w odniesieniu do konsumpcji oliwy z oliwek).

- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Republika Grecka pokrywa, poza własnymi kosztami, także 70 % kosztów poniesionych przez Komisję, zaś Komisja pokrywa 30 % własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 205 z 20.8.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Cain Cellars przeciwko OHIM

(Sprawa T-304/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego złożonego z wizerunku pięciokąta — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Niezłożoność oznaczenia)

(2007/C 247/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cain Cellars, Inc. (St. Helena, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J.Albrecht i W.-W. Wodrich)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. Weberndörfer i G. Schneider, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 maja 2005 r. (sprawa R 975/2004-1) dotyczącą rejestracji wizerunku pięciokąta jako wspólnotowego znaku towarowego

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cain Cellars, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Philips Morris Products przeciwko OHIM (Kształt paczki papierosów)

(Sprawa T-140/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt paczki papierosów — Odmowa rejestracji — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 247/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philip Morris Products, SA (Neuchâtel, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci T. van Innis i C. Moreau, avocats)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: A. Rassat, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 lutego 2006 r. (sprawa R 0075/2005-4) dotyczącą rejestracji kształtu paczki papierosów jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Philip Morris Products SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 15.7.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Glaverbel przeciwko OHIM (Struktura szklanej powierzchni)

(Sprawa T-141/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego strukturę szklanej powierzchni — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak dowodu na uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania)

(2007/C 247/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Glaverbel SA (Bruxelles, Belgique) (przedstawiciele: adwokaci S. Möbus i T. Koerl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: Ó. Mondéjar, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 marca 2006 r. (sprawa R 0986/2004-4) dotyczącą wniosku o rejestrację graficznego znaku towarowego przedstawiającego strukturę szklanej powierzchni jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Glaverbel SA zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 29.7.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— **ColArt/Americas przeciwko OHIM (BASICS)**

(Sprawa T-164/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BASICS — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Znak towarowy o charakterze opisowym — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Charakter odróżniający nabyty w drodze używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94)

(2007/C 247/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ColArt/Americas, Inc. (Piscataway, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. Soler Borda i R. Zeineh)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 kwietnia 2006 r. (sprawa R 788/2005-4), w której odmówiono rejestracji słownego znaku towarowego BASICS w charakterze wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ColArt/Americas zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 12.8.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— **Komisja przeciwko Internet Commerce Network i Dane-Elec Memory**

(Sprawa T-184/06) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Umowa zawarta w ramach programu jednostkowego w dziedzinie technologii społeczeństwa informacyjnego (projekt Crossmarc) — Niewykonanie umowy — Zwrot zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę — Gwarancja na pierwsze żądanie wykonania zobowiązań umownych — Postępowanie zaoczne)

(2007/C 247/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo L. Ström van Lier, następnie L. Escobar Guerrero, pełnomocnicy, wspierani przez P. Elvingera, avocat)

Strona pozwana: Internet Commerce Network (Bagnolet, Francja) i Dane-Elec Memory (Bagnolet)

Przedmiot sprawy

Skarga oparta na klauzuli arbitrażowej, o nakazanie pozwanym zwrotu kwoty zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę wraz z odsetkami za zwłokę, w związku z niewykonaniem umowy nr 2000-25366 zawartej w ramach programu badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie technologii społeczeństwa informacyjnego (IST) (1998-2002) (Dz.U. C 12, str. 5), a dotyczącej projektu CROSSMARC (Cross-lingual Multi Agent Retail Comparison)

Sentencja wyroku

- 1) Zasądza się od Dane-Elec Memory na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich kwotę 55 878 EUR tytułem kwoty głównej wraz z odsetkami:

— według stopy 4,75 % rocznie za okres od dnia 16 marca 2004 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.;

— według stopy 5 % rocznie za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r.;

— według stopy 5,25 % rocznie za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia całkowitej zapłaty długu.

2) Postępowanie w przedmiocie skargi wniesionej przeciwko Internet Commerce Network zostaje umorzone.

3) Dane-Elec Memory poza własnymi poniesie koszty poniesione przez Komisję.

4) Internet Commerce Network poniesie koszty własne.

(¹) Dz.U. C 212 z 2.9.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r.
— Komisja przeciwko Chatziioannidou**

(Sprawa T-20/07 P) (¹)

**(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury
— Stwierdzenie w pierwszej instancji nieważności decyzji
Komisji w sprawie obliczenia lat służby uprawniających do
emerytury — Przeniesienie krajowych praw do emerytury)**

(2007/C 247/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Eleni Chatziioannidou (Auderghem, Belgia) (przedstawiciel: S. Pappas, adwokat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie F-100/05 Chatziioannidou przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze) i zmierzające do uchylenia tego wyroku.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone

2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 sierpnia
2007 r. — SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji**

(Sprawa T-186/05) (¹)

**(Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna
— Konkurencja — Decyzja Komisja w sprawie oddalenia
skargi złożonej do niej na podstawie art. 82 WE — Skarga w
części oczywiście niedopuszczalna i w części oczywiście pozba-
wiona podstawy prawnej — Rzeczywiste poniesienie szkody)**

(2007/C 247/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SELEX Sistemi Integrati SpA, dawniej Alenia Marconi Systems SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Sciaudone)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bouquet, L. Visaggio i F. Amato, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie odszkodowania za szkodę rzekomo poniesioną przez skarżącą w następstwie decyzji Komisji z dnia 12 lutego 2004 r., oddalającej skargę złożoną do niej przez skarżącą w niniejszym postępowaniu, dotyczącą rzekomego naruszenia przez Eurocontrol postanowień traktatu WE w dziedzinie konkurencji.

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje w części odrzucona jako niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.

2) SELEX Sistemi Integrati SpA pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 sierpnia 2007 r. — Galileo Lebensmittel przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wdrożenie domeny najwyższego poziomu „.eu” — Rejestracja nazwy domeny „galileo.eu” — Zastrzeżenie korzystania z nazwy domeny dla instytucji i organów Wspólnoty — Legitymacja procesowa — Niedopuszczalność)

(2007/C 247/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Galileo Lebensmittel GmbH & Co. KG (Trierweiler, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Bott)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo pełnomocnicy E. Montaguti i T. Jürgensen, a następnie G. Braun i E. Montaguti)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji w sprawie zastrzeżenia, w zastosowaniu art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2004 z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiającego reguły porządku publicznego dotyczące wprowadzenia w życie i funkcji Domeny Najwyższego Poziomu .eu oraz zasady regulujące rejestrację (Dz.U. L 162, str. 40), nazwy domeny „galileo.eu” jako nazwy, z której korzystanie jest zastrzeżone dla instytucji i organów Wspólnoty.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Galileo Lebensmittel GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 8.4.2006.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2007 r. — Lumenis przeciwko OHIM (FACES)

(Sprawa T-301/07)

(2007/C 247/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lumenis Ltd (Yokneam, Izrael) (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister, B. Gerber, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 1 czerwca 2007 r. w sprawie R 1532/2006-2,
- obciążenie OHIM własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Międzynarodowy słowny znak towarowy „FACES” dla towarów z klasy 10 — międzynarodowa rejestracja nr W0874799

Decyzja eksperta: Odrzucenie wniosku o rejestrację w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące argumenty:

Po pierwsze, strona skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza nie przeprowadziła analizy charakteru odróżniającego w stosunku do wskazanych towarów.

Po drugie, zdaniem strony skarżącej stwierdzenie Izby Odwoławczej, zgodnie z którym do celów promocji i marketingu w handlu zwykle wykorzystuje się zdjęcia portretowe nie zostało w żaden sposób uzasadnione, a w każdym razie kwestia ta może być relewantna jedynie w ramach stosowania art. 7 ust. 1 lit. b) lub art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94.

Po trzecie, strona skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza nie przeprowadziła badania, czy pojęcie FACES może stanowić opisową wskazówkę odnośnie do omawianych towarów.

Po czwarte, strona skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo, gdyż ustanowiła wymóg, że aby w stosunku do znaku towarowego nie znajdowały zastosowania podstawy wymienione w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, musi on zwracać uwagę i być fantazyjny lub kreatywny.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Blue Rose Inc.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Gardeur AG

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Wspólnotowy graficzny znak towarowy przedstawiający czarny kwadrat z wpisaną literą „g” dla towarów i usług należących do klas 3, 18 i 25 — zgłoszenie nr 1153741

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2007 r. — gardeur przeciwko OHIM — Blue Rose (g)

Decyzja Wydziału Unieważnień: Odrzucenie wniosku o unieważnienie

(Sprawa T-310/07)

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

(2007/C 247/59)

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 4 i 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: gardeur AG (Mönchengladbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Beschorner, B. Glaser, C. Thomas)

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — National Association of Licensed Opencast Operators przeciwko Komisji

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-318/07)

(2007/C 247/60)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Blue Rose Inc. (Nashville Tennessee, Stany Zjednoczone)

Język postępowania: angielski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie R 878/2006-2, dotyczącej wspólnotowego znaku towarowego nr 1153741 „g” w części, w jakiej oddalono odwołanie w odniesieniu do towarów z klasy 25,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem i nakazanie interwientowi zapłaty kosztów postępowania administracyjnego przed Izbą Odwoławczą.

Strony

Strona skarżąca: National Association of Licensed Opencast Operators (Chester-le-Street, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: H. Bracegirdle, solicitor, M. Hoskins i C. West, barristers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy przedstawiający okrąg z wpisaną literą „g” dla towarów i usług należących do klas 9, 25 i 41

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 czerwca 2007 r.
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 czerwca 2007 r. w sprawie COMP/35.821, w której Komisja oddaliła skargę złożoną do niej przez skarżącą w 1990 r., zgodnie z którą członkowie tego stowarzyszenia byli przedmiotem dyskryminacji cenowej, ponieważ ceny płacone przez Central Electricity Generating Board (CEGB) w latach 1984-1990 za węgiel produkowany przez członków stowarzyszenia będącego stroną skarżącą były niższe od cen płaconych przez CEGB za węgiel produkowany przez British Coal Corporation (BCC), a nie istniało żadne obiektywne uzasadnienie dla takiej różnicy traktowania.

Komisja stwierdziła w zaskarżonej decyzji, że istniała różnica w cenach płaconych przez CEGB członkom stowarzyszenia będącego stroną skarżącą oraz cenach płaconych BCC, lecz uznała, że BCC oraz członkowie stowarzyszenia będącego stroną skarżącą nie zapewniali dostaw węgla na porównywalnych warunkach. CEGB mogła zatem płacić wyższe ceny za węgiel BCC w celu zapewnienia wykonania ustawowego obowiązku dostawy energii elektrycznej potrzebnej w Zjednoczonym Królestwie.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że stwierdzenie Komisji, jakoby BCC i członkowie stowarzyszenia będącego stroną skarżącą nie zapewniali dostaw węgla na porównywalnych warunkach nie było poparte żadnymi dowodami, w których Komisja mogła oprzeć swoją decyzję.

Ponadto skarżąca twierdzi, że zapłata zbyt wysokiej ceny za węgiel BCC mogłaby stanowić pomoc państwa, która nie została zgłoszona, a więc byłaby niezgodna z prawem.

W dalszej kolejności skarżąca podnosi, że ustalenia Komisji są niespójne z poprzednią decyzją Komisji z 1991 r. w sprawie tej samej skargi złożonej do Komisji.

W odniesieniu do odrzucenia przez Komisję skargi złożonej do niej przez stowarzyszenie będące stroną skarżącą w niniejszej sprawie w odniesieniu do okresu 1984-1986 z powodu jej niedopuszczalności i braku interesu wspólnotowego, skarżąca stwierdza, że:

- Komisja błędnie uznała, że nie przysługuje jej już na podstawie traktatu EWWiS wyłączna kompetencja w zakresie stwierdzenia istnienia dyskryminacji cenowej w omawianym okresie;
- Komisja błędnie uznała, że członkowie stowarzyszenia będącego stroną skarżącą mogą wystąpić ze środkiem zaskarżenia do sądów krajowych w odniesieniu do omawianego okresu oraz
- opóźnienie w rozstrzygnięciu kwestii podniesionych w skardze złożonej do Komisji przez skarżącą w niniejszej sprawie w 1990 r. wynika z naruszeń prawa, jakich wówczas dopuściła się Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2007 r. — Jones i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-320/07)**

(2007/C 247/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Glenn Jones i Daphne Jones (Neath, Walia), FForch-y-Garron Coal Company Ltd (Neath, Walia), Desmond Ivor Evans i David Raymond Evans (Maesteg, Walia) (przedstawiciel: D.I.W. Jeffreys, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 czerwca 2007 r. w sprawie COMP/37.037 w sprawie złożonej przez skarżące skargi do Komisji dotyczącej niedozwolonej dyskryminacji cenowej stosowanej przez Central Electricity Generating Board;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na mocy art. 230 WE i ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 czerwca 2007 r. (Sprawa COMP/37.037 — SWSMA), oddalającej skargę złożoną do Komisji, według której w okresie od 1984 r. do 1990 r. Central Electricity Generating Board stosowała praktyki cenowe względem producentów węgla, które stanowiły niedozwoloną dyskryminację cenową prywatnych producentów węgla, w tym skarżących, która była niezgodna z art. 4 lit. b) traktatu EWWiS, który wówczas obowiązywał.

Skarżące podnoszą, że w tej decyzji Komisja popełniła kilka istotnych błędów co do prawa lub okoliczności faktycznych, a więc należy stwierdzić nieważność tej decyzji.

Skarżące twierdzą, że Komisja popełniła błąd co do prawa, oceniając kwestię dyskryminacji cenowej w skali całego państwa, a nie w odniesieniu do lokalnego rynku, na którym skarżące prowadziły działalność. Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja niesłusznie stwierdziła, że licencjonowane prywatne kopalnie węgla mogły dokonać dostaw jedynie ograniczonej ilości węgla i to w perspektywie krótkoterminowej, biorąc pod uwagę rozmiar urządzeń wydobywczych i politykę licencyjną stosowaną przez British Coal Corporation. Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja niesłusznie uznała, że skoro traktat EWWiS wygaśł i Komisja nie ma już wyłącznej kompetencji w odniesieniu do jego naruszenia, nie jest wymagane wydanie przez nią decyzji przed podjęciem krajowej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2007 r. — Plant i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-324/07)

(2007/C 247/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gerry Plant (Varteg Pontypool, Zjednoczone Królestwo), Mary Kathleen Plant (Varteg Pontypool, Zjednoczone Królestwo), Dennis Jones (Neath, Zjednoczone Królestwo), William Meyrick (Swansea, Zjednoczone Królestwo), J. G. Evans (Ammanford, Zjednoczone Królestwo), David Vivian Austin (Neath, Zjednoczone Królestwo), D. Powell (Neath, Zjednoczone Królestwo), James Rowland McCann (Neath, Zjednoczone Królestwo), D. B. Diplock (Neath, Zjednoczone Królestwo), John Phillips (Neath, Zjednoczone Królestwo) i Richard Thomas Kingston (Swansea, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: W. Graham, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 czerwca 2007 r. w sprawie nr 37037 — SWSMA;
- podjęcie takich dalszych kroków, jakie Sąd uzna za właściwe;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty prawne i argumenty podnoszone przez skarżących są podobne do tych podniesionych w sprawie T-318/07 National Association of Licensed Opencast Operators przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2007 r. — Cheminova i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-326/07)

(2007/C 247/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cheminova A/S (Harboøre, Dania), Cheminova Agro Italia Srl (Rzym, Włochy), Cheminova Bulgaria EOOD (Sofia, Bułgaria), Agrodan SA (Madryt, Hiszpania) i Lodi SAS (Grand Fougeray, Francja) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i K. Van Maldegem)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/389/WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 91/414 dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽¹⁾ stanowi, że państwa członkowskie zezwolą na wprowadzenie do obrotu środka ochrony roślin tylko w przypadku gdy substancje czynne wchodzące w jego skład są wymienione w załączniku I oraz zostały spełnione ustanowione tam kryteria. Skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/389/WE z dnia 6 czerwca 2007 r. dotyczącej niewłączenia malationu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja wykazuje braki pod względem naukowym i jest błędna, ponieważ nie uwzględnia wszystkich dowodów naukowych przedstawionych Komisji w odniesieniu do malationu. Według skarżących narusza ona ponadto art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 dyrektywy 91/414 oraz art. 95 ust. 3 WE, gdyż Komisja odmówiła poddania najbardziej aktualnych danych wzajemnej weryfikacji.

Skarżący utrzymują następnie, że raport naukowy, na którym opiera się zaskarżona decyzja, został opracowany z naruszeniem terminu ustanowionego w art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 451/2000.

Ponadto skarżący zarzucają m.in. naruszenie zasad proporcjonalności, niedyskryminacji, pomocniczości i dobrej administracji a także obowiązku uzasadnienia i prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący utrzymują wreszcie, że nie będą w stanie wykonywać swych praw własności intelektualnej zgodnie z art. 13 dyrektywy 91/414 w związku z danymi dostarczonymi Komisji.

(¹) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 1991 L 230, str. 1).

(²) Dz.U. 2007 L 146, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2007 r. — Patrick Holding przeciwko OHIM — Cassera (PATRICK EXCLUSIVE)

(Sprawa T-327/07)

(2007/C 247/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Patrick Holding ApS (Fredensborg, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Cassera SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie R 727/2006-2 i nakazanie pozwanemu dokonania rejestracji spornego znaku towarowego,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „PATRICK EXCLUSIVE” dla towarów z klasy 25 — zgłoszenie nr 3 063 427

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Cassera SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowe, krajowe i międzynarodowe graficzne i słowne znaki towarowe „G. PATRICK” dla towarów z klas 24 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 3 września 2007 r. — UPS Europe i UPS Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-329/07)

(2007/C 247/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPS Europe NV/SA (Bruksela, Belgia) i UPS Deutschland Inc. & Co. OHG (Neuss, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Ottervanger i E. Henny)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie na podstawie art. 232 WE, że Komisja zaniechała działania, ponieważ nie zajęła stanowiska w odniesieniu do skargi złożonej do Komisji przez skarżące w niniejszej sprawie w dniu 11 maja 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące twierdzą, że Komisja zaniechała działania, ponieważ po wezwaniu jej do działania na podstawie art. 232 WE nie zajęła stanowiska w przedmiocie skargi złożonej do Komisji przez skarżące w niniejszej sprawie w dniu 11 maja 2004 r., dotyczącej pomocy państwa, jaką miały bezprawnie przyznać Niemcy na rzecz Deutsche Post, między innymi w formie gwarancji państwowych, wpłat na rzecz funduszu emerytalnego Deutsche Post oraz zwolnienia z licznych obowiązków ustawowych.

Na poparcie tej skargi skarżące podnoszą, że Komisja ma obowiązek dokonania starannej i bezstronnej analizy złożonej do niej skargi, w szczególności z powodu wyłącznej kompetencji Komisji w zakresie oceny zgodności środków pomocowych ze wspólnym rynkiem.

Skarżące dodają następnie, że art. 232 WE należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on jednostki i przedsiębiorstwa do wniesienia skargi na bezczynność przeciwko instytucji, która nie wydała aktu, który dotyczyłby ich bezpośrednio i indywidualnie, nawet jeżeli nie są oni potencjalnymi adresatami tego aktu.

Wreszcie skarżące stwierdzają, że ponieważ są przedsiębiorstwami konkurencyjnymi względem Deutsche Post, zasadne jest stwierdzenie, że środki, których podjęcia Komisja zaniechała, dotyczyłyby bezpośrednio i indywidualnie skarżących.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2007 r. — Chupa Chups SA przeciwko Komisji**(Sprawa T-331/07)**

(2007/C 247/66)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Chupa Chups, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat Ramón Falcón Tella)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 1 decyzji Komisji stwierdzającej niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy regionalnej w wysokości 800 000 EUR, przyznanej w 2003 r. w ramach programu „Mineria 2” i stwierdzającej, że w konsekwencji pomoc ta nie może być wypłacona;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności ostatniego zdania art. 2 ust. 1 tej decyzji, stwierdzającego, że „w konsekwencji, wspomniana pomoc nie może być wypłacona”;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja uznaje za niezgodną ze wspólnym rynkiem regionalną pomoc w wysokości 800 000 EUR, przyznaną w 2003 r. w ramach programu „Mineria 2”, na którą Komisja poprzednio zezwoliła. W zaskarżonej decyzji stwierdza się, że skarżąca nie spełniała warunków przyznania pomocy w ramach tego programu, ponieważ przedsiębiorstwa zagrożone są z niego wyłączone.

Na poparcie swych żądań skarżąca zarzuca Komisji popełnienie oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

W odniesieniu do niedokładnych ustaleń faktycznych oraz błędu w ocenie popełnionego przez Komisję skarżąca stwierdza, że w 2002 r. po raz pierwszy odnotowała ona straty oraz że organy państwowe przy przyznawaniu pomocy nie mogły wiedzieć o tych stratach, ponieważ bilans nie był jeszcze zatwierdzony.

Skarżąca podnosi następnie, że nie można uważać jej za przedsiębiorstwo zagrożone w rozumieniu pkt 5 lit. a) wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, zgodnie z którym przedsiębiorstwo uznaje się za zagrożone, jeżeli ponad połowa jego zarejestrowanego kapitału została utracona, w tym ponad jedna czwarta tego kapitału w okresie poprzedzających 12 miesięcy. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ w celu obliczenia wartości procentowej strat i ustalenia, czy straty objęły kapitał, nie uwzględniła wymaganych statutem i dobrowolnych rezerw posiadanych przez spółkę, które z łatwością wystarczały na pokrycie wszystkich strat.

Skarżąca dodaje, że samodzielnie, za pomocą własnych środków oraz środków pochodzących od wierzycieli i prywatnych kredytów bankowych, powstrzymała straty, a więc nie może być ona uznana za przedsiębiorstwo zagrożone, ponieważ zgodnie z pkt 4 wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, zagrożonym przedsiębiorstwem jest to, które nie są w stanie powstrzymać strat bez zewnętrznej interwencji.

Skarżąca stwierdza również, że nie spełniała również przesłanek przedstawionych w pkt 6 wytycznych, ponieważ jej straty nie rosły, lecz malały; zapasy się nie zwiększały, lecz zmniejszały; zadłużenie nie rosło, lecz obniżało się, a kwoty odsetek nie rosły, lecz znacząco spadły między 2002 r. i 2003 r.

Skarżąca podnosi także, że sporny zakaz wypłaty pomocy w wysokości 800 000 EUR, przyznanej w 2003 r. w ramach programu regionalnej pomocy zatwierdzonego przez Komisję, narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań.

W tym względzie skarżąca dodaje, że zakaz wypłaty pomocy wywiera ten sam negatywny skutek na rachunek zysków i strat przedsiębiorstwa jak decyzja nakazująca wypłatę, jedyną różnicą tkwi w tym, że w niniejszym przypadku brak wypłaty nie wiąże się z zapłatą odsetek.

Pomoc została zatwierdzona przez Komisję, więc Chupa Chups nie miała podstaw, by sądzić, że nie spełniała kryteriów przyznania pomocy. Skarżąca dodaje, że gdyby nie przyznano jej pomocy regionalnej, mogłaby podjąć inne decyzje inwestycyjne.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 września 2007 r. — easyJet przeciwko Komisji

(Sprawa T-300/04) ⁽¹⁾

(2007/C 247/67)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

_____

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 września 2007 r. — JAKO-O przeciwko OHIM — P.I. Fashion (JAKO-O)

(Sprawa T-220/06) ⁽¹⁾

(2007/C 247/68)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

_____

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2007 r. — Gering przeciwko Europolowi

(Sprawa F-68/07)

(2007/C 247/69)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Radolf Gering (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: P. de Casparis, adwokat)

Strona pozwana: Europejskie Biuro Policji (Europol)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w wyniku zażalenia skarżącego w dniu 5 kwietnia 2007 r., a wysłanej w dniu 10 kwietnia 2007 r., a także — na ile to konieczne — również umowy z dnia 24 kwietnia 2007 r. w części dotyczącej zaszeregowania;
- zasądzenie od Europolu na rzecz skarżącego:
  - tytułem roszczenia głównego: wynagrodzenia odpowiadającego grupie zaszeregowania 4.2 lub — jeśli Sąd uzna to za konieczne — grupie zaszeregowania 4.1, od dnia 1 sierpnia 2003 r.;
  - tytułem roszczenia ewentualnego: wynagrodzenia odpowiadającego grupie zaszeregowania 4.6 od dnia 1 sierpnia 2004 r., grupie zaszeregowania 4.8 od dnia 1 sierpnia 2005 r. i grupie zaszeregowania 4.9 od dnia 1 sierpnia 2007 r.
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podważa w szczególności decyzję Europolu z dnia 5 kwietnia 2007 r. oraz aneks do jego umowy o pracę w części, w jakiej aktami tymi ustalono jego zaszeregowanie na grupę 4 stopień 2 począwszy od dnia 1 grudnia 2004 r., a nie od dnia 1 sierpnia 2003 r.

Skarżący podnosi, że Europol powinien był przestrzegać zasady równości w zakresie wynagrodzenia i zaszeregowania swoich pracowników. Zdaniem Europolu bowiem decyzja o przeniesieniu skarżącego na wyższy szczebel począwszy od dnia

1 grudnia 2004 r., a nie od dnia 1 sierpnia 2003 r., znajduje uzasadnienie w okoliczności, że dopiero od tego dnia skarżący zaczął wykonywać zadania o zakresie analogicznym do zadań szefów działów zaszeregowanych w grupie 4 i wiążące się z analogiczną odpowiedzialnością. Skarżący nie zgadza się z tą tezą i utrzymuje, że Europol nie wyjaśnił, czym obowiązki i odpowiedzialność skarżącego z okresu od dnia 1 sierpnia 2003 r. do dnia 1 grudnia 2004 r. różniły się od zakresu obowiązków i odpowiedzialności innych szefów działów. Ponadto zdaniem skarżącego Europol nie wskazał faktów i okoliczności na dowód, że zadania skarżącego były mniej absorbujące i wiązały się z mniejszą odpowiedzialnością, niż zadania innych szefów działów.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2007 r. — Boudova i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-78/07)

(2007/C 247/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Stanislava Boudova (Luksemburg, Luksemburg) i inni (przedstawiciel: M.-A. Lucas, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji z dnia 23 września 2006 r., potwierdzonej pismem dyrektora generalnego Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (OPOCE) z dnia 26 września 2006 r., oddalającej wniosek skarżących z dnia 23 maja 2006 r. dotyczący:
  - zmiany grupy zaszeregowania skarżących ustalonej na mocy decyzji o ich zatrudnieniu w charakterze urzędników w okresie próbnym na grupę B*3 i ich zaszeregowanie do grupy B*6 z mocą wsteczną od dnia wejścia w życie tej decyzji,

- odtworzenia na tej podstawie ich kariery zawodowej od dnia podjęcia przez nich służby w charakterze urzędników w okresie próbnym do dnia decyzji zmieniającej,
- wypłaty różnicy pomiędzy wynagrodzeniem, do którego byliby uprawnieni w tym okresie, gdyby zostali byli zaszeregowani do grupy B*6 a wynagrodzeniem otrzymywanym ze względu na zaszeregowanie do grupy B*3;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą, że zostali zatrudnieni przez Komisję w charakterze członków personelu pomocniczego przed wejściem w życie w dniu 1 maja 2004 r. rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ na stanowiskach korektorów w OPOCE w perspektywie rozszerzenia Wspólnot oraz obsadzenia tych stanowisk w drodze otwartych konkursów.

Po tym jak przed 1 maja 2004 r. zostali laureatami konkursów ogólnych dla grup zaszeregowania B5/B4, mających na celu obsadzenia stanowisk korektorów, skarżący zostali zatrudnieni w charakterze urzędników w okresie próbnym na podstawie list rezerwowych po 1 maja 2004 r. Na podstawie art. 12 ust. 3 załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (dalej: regulamin pracowniczny) ustalono ich grupę zaszeregowania na grupę B*3.

Skarżący twierdzą, że chociaż ich skarga nie została wniesiona w określonym w regulaminie pracowniczym terminie na wniesienie zażalenia na decyzje ustalające ich grupy zaszeregowania, to jest ona dopuszczalna z uwagi na nową okoliczność faktyczną. Chodzi o decyzję Biura Parlamentu Europejskiego z dnia 13 lutego 2006 r. o zmianie zaszeregowania członków personelu tymczasowego powołanych na urzędników na podstawie konkursów wewnętrznych po dniu 1 maja 2004 r. do grupy zaszeregowania, do której zostaliby zaszeregowani gdyby byli zatrudnieni w charakterze urzędników przed tą datą.

Skarżący twierdzą, że są dyskryminowani, zważywszy na zmianę grupy zaszeregowania tych urzędników Parlamentu i uważają, że powinni być potraktowani tak samo, ponieważ w rzeczywistości byli zatrudnieni w charakterze członków personelu tymczasowego a nie pomocniczego. Według nich, ich umowy o pracę podlegały art. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników (WZIP), a nie art. 3a WZIP, ponieważ zajmowali oni stanowiska tymczasowo wolne, a nie zastępowali urzędników czy członków personelu tymczasowego okresowo niemożących wykonywać swych zadań. Pomocniczo skarżący twierdzą, że przy założeniu nawet, że zostali zatrudnieni w charakterze członków personelu pomocniczego, ich sytuacja jest analogiczna do sytuacji członków personelu tymczasowego.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnoszą jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 5 ust. 3 i 4 i art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, interpretowanych w świetle zasady równego traktowania. W szczególności wykładni art. 5 ust. 4 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego należy dokonywać w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do członków personelu tymczasowego powołanych na urzędników na podstawie konkursów wewnętrznych, co stoi na przeszkodzie ustaleniu grupy zaszeregowania tej kategorii w oparciu o art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 27.4.2004 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Barbin przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-81/07)

(2007/C 247/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Florence Barbin (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu o nieawansowaniu skarżącej do grupy zaszeregowania AD 12 w postępowaniu w sprawie awansu za 2006 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, że zgodnie z przepisami wewnętrznymi Parlamentu w zakresie awansowania, przeciętna długość kariery w grupie zaszeregowania AD 11 wynosi cztery lata. Ponieważ skarżąca jest zaszeregowana do tej grupy od dnia 1 kwietnia 2001 r., to osiągnęła próg odniesienia pozwalający na zaszeregowanie do grupy AD 12 w postępowaniu w sprawie awansu za 2006 r. Ponadto komitet ds. awansu wpisał jej nazwisko na listę urzędników przedstawionych do awansu do tej grupy zaszeregowania w tym właśnie postępowaniu w sprawie awansu za 2006 r.

Według skarżącej organ powołujący nie przedstawił żadnego uzasadnienia odmowy awansu i tym samym naruszył obowiązek uzasadnienia. Ponadto zaskarżona decyzja została oparta na decyzji będącej przedmiotem sprawy F-44/07⁽¹⁾ o przyznaniu skarżącej tylko jednego punktu za zasługi. Skarżąca podnosi wreszcie naruszenie art. 1 d Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 7.7.2007 r. str. 45.

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-86/07)

(2007/C 247/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G.Cipressa, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji, niezależnie od jej formy (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), którą strona pozwana oddaliła wniosek skarżącemu skierowany w dniu 2 sierpnia 2006 r. do organu powołującego, a dotyczący uzyskania zadośćuczynienia za poniesioną przez skarżącemu do tego dnia krzywdę wynikającą z niezgodnych z prawem aktów, czynów i zachowań, a w szczególności mobbingu, jakiego doświadczał ze strony pracowników strony pozwanej w okresie jego pracy w Delegacji Komisji w Angoli (zwanej dalej „doznaną krzywdą”).
- Stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 9 października 2006 r. prot. PMO.3/MLP/mc D (2006) 9277;
- Stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 27 kwietnia 2007 r. nr ADMINB.2/MB/ade D[2007] 8725, oddalającego zażalenie skarżącemu z dnia 27 grudnia 2006 r. na zaskarżoną decyzję i na pismo z dnia 9 października 2006 r.;

- Stwierdzenie, o ile to konieczne, nieważności pisma z dnia 27 września 2005 r. nr ADMIN/IDOC/GC/eh D (2005) 22005;
- Stwierdzenie, że akty, czyny i zachowania, których dotyczy wniosek skarżącemu z dnia 10 lipca 2006 r., miały miejsce i w konsekwencji, na ile to konieczne i incydentalnie, stwierdzenie ich niezgodności z prawem, bądź — ewentualnie — nakazanie stronie pozwanej bezzwłocznego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w tym zakresie;
- Zobowiązanie strony pozwanej bezzwłocznego i pisemnego przedstawienia skarżącemu wyników tego postępowania, ujawnienia ich oraz udostępnienia opinii publicznej;
- zobowiązanie strony pozwanej do bezzwłocznego zniszczenia oryginałów i wszystkich kopii archiwalnego pisma z dnia 14 sierpnia 2001 r. zatytułowanego „Zachowanie w służbie Luigiego Marcuccio, radcy handlowego Delegacji w Angoli” i pisemnego poinformowania skarżącemu o zniszczeniu tego pisma;
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącemu kwoty 1 520 000 EUR, ewentualnie kwoty wyższej lub niższej, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą, tytułem zadośćuczynienia za tę część przedmiotowej krzywdy, która została wyrządzona do dnia wniesienia skargi
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącemu, za każdy dzień poczynając od dnia następującego po dniu wniesieniu skargi do dnia wykonania wszystkich bez wyjątku orzeczeń uwzględniających roszczenia skarżącemu przedstawione w niniejszej skardze, kwoty 1 000 EUR, ewentualnie kwoty wyższej lub niższej, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą, płatnej pierwszego dnia każdego miesiąca z tytułu praw nabytych na tej podstawie w miesiącu poprzednim, tytułem zadośćuczynienia za tę część przedmiotowej krzywdy, jaka zostanie poniesiona w okresie od dnia następującego po dniu wniesieniu skargi do dnia wykonania;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi trzy zarzuty: 1) całkowity brak uzasadnienia wynikający z jego nielogiczności, niespójności, nieracjonalności, niejasności i pozorności argumentów strony pozwanej; 2) ciężkie i oczywiste naruszenie prawa, 3) naruszenie obowiązku pomocy i ochrony oraz dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji**(Sprawa F-87/07)**

(2007/C 247/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G.Cipressa, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności pisma ADMIN.B.2 MB/hm (2006) 29517 z dnia 18 grudnia 2006 r.
- Stwierdzenie nieważności decyzji, niezależnie od jej formy, którą Komisja oddaliła wniosek skarżącego z dnia 2 sierpnia 2006 r., skierowany przez niego do organu powołującego, a dotyczący uzyskania: po pierwsze zadośćuczynienia za poniesioną przez skarżącego do tego dnia krzywdę wynikającą z niezgodnych z prawem aktów, czynów i zachowań strony pozwanej dotyczących trzech zaświadczeń lekarskich przedstawionych przez skarżącego latem 2001 r. (zwanej dalej „przedmiotową krzywdą”), a po drugie pozwolenia, na podstawie art. 19 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, na przedstawianie dowodów w ramach postępowań, które skarżący zamierza wszcząć w związku z wyżej wymienionymi aktami, czynami i zachowaniami oraz na przedstawienie organom sądowym pisma z dnia 14 sierpnia 2001 r., podpisanego przez zastępcę szefa służby medycznej Komisji;

- Stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 27 kwietnia 2007 r. nr ADMIN.B.2/MB/ade D(07) 9132, oddalającego zażalenie skarżącego z dnia 12 stycznia 2007 r. na oddalenie jego wniosku z dnia 2 sierpnia 2006 r.;
- Stwierdzenie, że akty, czyny i zachowania, których dotyczy wniosek z dnia 2 sierpnia 2006 r., miały miejsce i stwierdzenie — przynajmniej incydentalnie — ich niezgodności z prawem;
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego kwoty 100 000 EUR, ewentualnie kwoty wyższej lub niższej, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą, tytułem zadośćuczynienia za tę część przedmiotowej krzywdy, która została wyrządzona do dnia wniesienia skargi;
- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego, za każdy dzień poczynając od dnia następującego po dniu wniesieniu skargi do dnia wykonania wszystkich bez wyjątku orzeczeń uwzględniających roszczenia skarżącego przedstawione w niniejszej skardze, kwoty 20 EUR, ewentualnie kwoty wyższej lub niższej, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą, płatnej pierwszego dnia każdego miesiąca z tytułu praw nabytych na tej podstawie w miesiącu poprzednim, tytułem zadośćuczynienia za tę część przedmiotowej krzywdy, jaka zostanie poniesiona w okresie od dnia następującego po dniu wniesieniu skargi do dnia wykonania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi trzy zarzuty: 1) całkowity brak uzasadnienia wynikający z jego nielogiczności, niespójności, nieracjonalności, niejasności i pozorności argumentów strony pozwanej; 2) ciężkie i oczywiste naruszenie prawa, 3) naruszenie obowiązku pomocy i ochrony oraz dobrej administracji.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-263/07**

(„Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej” C 223 z dnia 22 września 2007 r., str. 12)

(2007/C 247/74)

Komunikat w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-263/07 Estonia przeciwko Komisji ma brzmienie następujące:

„Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Estonia przeciwko Komisji

(Sprawa T-263/07)

(2007/C 223/17)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: Lembit Uibo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 4 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Estonię zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE⁽¹⁾.

Zarzuty i główne argumenty

Nieważność decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Estonię zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE należy stwierdzić z następujących względów:

- oczywiste naruszenie art. 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE i związane z tym przekroczenie uprawnień;
- oczywisty błąd w ocenie, ponieważ Komisja nie uwzględniła dostępnych jej prawdziwych informacji, lecz oparła się na fałszywych przesłankach, które wywarły bezpośredni i znaczny wpływ na treść zaskarżonej decyzji i ustalenie całkowitej ilości pozwoleń na emisje;
- naruszenie art. 175 ust. 2 lit. c) WE, ponieważ Komisja zgodnie z traktatem ustanawiającym WE nie jest uprawniona do przyjmowania środków, które w istotny sposób dotyczą wyboru państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólnej struktury jego zaopatrzenia w energię;
- naruszenie zasady prawidłowej administracji, ponieważ Komisja przyjmując decyzję nie uwzględniła wszystkich istotnych okoliczności konkretnej sytuacji oraz nie sprawdziła, czy wszystkie przesłanki, na których oparła się w swej decyzji, były słuszne;
- naruszenie obowiązku uzasadnienia².

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).